İBRAHİM SÛRESİ

Mushaf'taki sıralamaya göre kitabımızın 14, nüzûl sıralamasına göre 72, birinci miûn grubunun 5, ve son sûresi olan İbrahim sûresi Mekke'de nâzil olmuş olup âyetlerinin sayısı 52 dir.

"Rahmân ve Rahîm olan Allah'ın adıyla"

Hamd yalnız ve yalnız âlemlerin Rabbi olan Allah'a mahsustur. Salât ve selâm Allah'ın Rasûlüne ve Onun pak aile halkına ve ashabına olsun. Rabbimiz bizden kabul buyur. Çünkü sen her şeyi işitensin, her şeyi bilensin.

Sûreye Rabbimiz kitabın indiriliş sebebinin gündemiyle başlar. Kitabın ve peygamberin gönderiliş hikmeti vurgulanır. Daha önceki peygamberlerin toplumlarıyla ilişkisi, toplumların peygamberlerine karşı tavırları ortaya konarak son elçiye karşı benzer tutumlarından ötürü Mekke müşrikleri uyarılır. Peygamberlerle çatışma içine giren toplumların âkıbetlerinin cehennem olduğu anlatılır. Mus'taz'af ve müstekbirlerin cehennemdeki karşılıklı atışmaları, birbirlerini suçlamaları gündeme getirilir. Şeytanın azdırıp, saptırıp cehennemin kapısının ağzına kadar getirdiği zavallılar karşısında okuyacağı hutbe anlatılır.

Kelime-i Tayyibe ve kelime-i Habise açıklanarak sonuçları ortaya konulur. Yâni iman ve küfrün, iman taraftarlarıyla küfür taraftar-larının âkıbetleri net bir şekilde ortaya konur. Göklerin, yerin, ayın, güneşin, gecenin, gündüzün yaratılışı, Rabbimizin sayısız nîmetleri gündeme getirilerek insanlar tek Rab, tek İlâh olan Allah'a kulluğa dâvet edilir. Sonra İbrahim (a.s) in duası, tevhidi, kulluğu, teslimiyeti, müslümanlığı ortaya konularak kendilerini İbrahim (a.s)'a izafe etmeye çalışan müşriklerin bu iddiaları yargılanır.

1,2. "Elif, Lam, Ra; Ey Muhammed! Bu, Allah'ın izniyle, insanları karanlıklardan aydınlığa, güçlü ve övülmeğe lâyık, göklerde ve yerde

olanların sahibi Allah'ın yoluna çıkarman için, sana indirdiğimiz Kitaptır. Uğrayacakları çetin azaptan dolayı vay kâfirlerin haline!”

Elif, Lâm, Ra. Bunlar Allah sözüdür. Bunlar Allah yasalarıdır. Dinleyin şu anda Allah konuşuyor. Ey peygamberim, bir kitap ki Biz onu sana indirdik. Bir kitap ki onun sözleri tamamen Allah’a aittir. Peki ne için indirmiş Rabbimiz bu kitabı? Onunla yeryüzü insanlığını, kullarını karanlıklardan nûra çıkarmak için. Kullarını küfür, şirk, cehalet karanlıklarından iman, hidâyet, tevhid, ilim aydınlığına çıkarmak için. İnsanları Rablerinin izniyle övülmeye, hamd edilmeye, kulluk yapılmaya, sözü dinlenmeye, yasaları uygulanmaya lâyık olan, göklerin ve yerin sahibi olan, göklerde ve yerde ne varsa hepsinin mâliki olan Allah’ın yoluna çıkarman için. Evet işte bu kitabın geliş gayesi budur. Tabii kitabını gönderiş sebebini açıklamakla birlikte Rabbimiz bu kitabın kendisine gönderildiği peygamber (a.s) ın misyonunu da ortaya koyuyor.

Peygamberin görevi Rabbinden gelen bu kitapla bütün insanları karanlıklardan, küfür, şirk, zulüm karanlıklarından, cehalet karanlıklarından hidâyet aydınlığına, vahiy bilgisi aydınlığına, İslâm’ın aydınlığına, aydınlık bir dünyaya ulaştırmak. Tabii peygamberin bir beşer olarak tek başına bunu becermesi mümkün değildir. O Allah’ın izniyle, Allah’ın yardımıyla ve Allah’tan gelen bu kitapla bunu gerçekleştirecektir. O insanlığı Allah yoluna, Allah’ın kitabına dâvet edecek. Aziz ve şerefli olan, düşmanlarına karşı intikamı şedit olan, göklerde ve yerde kimsenin kendisine kafa tutması mümkün olmayan, mutlak galip, mutlak egemen olan Allah’ın apaydınlık yoluna davet edecek.

O Allah ki göklerde ve yerde ne varsa hepsinin sahibidir. Tüm varlıkları var eden ve onların boyunlarındaki kulluk iplerinin ucu elinde olandır. Hamde lâyık olandır. Övülmeye, sözü dinlenmeye, kendisine kulluk edilmeye lâyık olandır. Evet işte böyle yüce bir Allah rahmeti gereği kullarını karanlıklardan aydınlığı çıkarmak üzere yeryüzünde kullarından birisine kendi bilgisini, kendi vahyini, kendi kitabını gönderiyor.

Sen sadece Benim kitabımla, Benim iznimle insanları karanlıklardan aydınlığa çıkarabilirsin buyuruyor. Senin bunun dışında başka bir gücün, başka bir yetkin yoktur buyuruyor. Kitabı ve peygamberi rehberliğinde yoluna tabi olanların da aziz ve şerefli bir yola girdiklerini haber veriyor. Bunun karşısında ise uğrayacakları çetin azaptan dolayı vay kâfirlerin haline! Yazıklar olsun o kâfirlere ki onlar bu aydınlık yola tabi olmadıkları için, kitabın ve peygamberin gösterdiği aydınlık bir dünyaya talip olmadıkları için şiddetli bir azabın mahkumu olmuşlardır. Cehennem azabı vardır onlar için. Sebep ne? Çünkü onlar Aziz ve Hamîd olan Allah’ın aydınlık yoluna, İslâm yoluna girmemişlerdir. Allah karşıtı yollara girmişler ve:

3. “Onlar dünya hayatını âhirete tercih ederler, Allah'ın yolundan alıkoyup onun eğriliğini isterler. İşte onlar uzak bir sapıklık içindedirler.”

Onlar dünya hayatını âhirete tercih etmişlerdir. Âhiretin gü-zelliğini, mutluluğunu bırakıp dünyayı kıble edinmişlerdir. Fâniyi bâkiye tercih etmişlerdir. Gelip geçici olan dünya zevklerini, dünya mutluluklarını kalıcı olan âhiret hayatına tercih etmişlerdir. Dünya peşinde, mal mülk peşinde, ev bark peşinde, para pul peşinde, makam koltuk peşinde, diploma doktora peşinde koşacağız derken Allah’ı razı edecek, Allah’a kulluk yapacak ve âhireti düşünecek, âhireti kazanacak zamanları kalmamıştır. Dünyayı dert edindikleri kadar âhiretteki hesabı kitabı dert edinmemişlerdir. Burada kalacak olan üç kuruşluk dünya menfaati için kalıcı olan âhiretlerini öldürmüşlerdir.

Halbuki âhiret ise daha bâkîdir. Dünya göz açıp yumacak kadar kısa iken âhiret sonsuzdur. Dünyadakilerin hepsi burada kalacak, ama âhiret için yapılanlar kalıcıdır. Bunu hiç düşünmüyorlar da hep ileriye doğru bir hırs ve doyumsuzluğun içinde, önlerindeki ölümü, kabri, hesabı, kitabı, haşr’i, neşri görememişlerdir. Hayatı sadece bu dünyadan ibaret zannetmişler, bu dünyanın mamur edilmesinden başka, bu dünyanın zenginliğinden, bu dünyanın rahatından, bu dünyanın zevk ve sefasından başka bir şey düşünmemişlerdir. Ölüm ötesi hayata inanmamışlar, âhiret, hesap kitap endişesi taşımamışlardır.

Allah yoluna tabi olmadıkları gibi bir de üstelik insanları da Allah yolundan alıkoyabilmek için, insanların Allah’a kulluk yollarına engeller koyabilmek için ellerinden geleni de yapmaya çalışıyorlar. Allah’ın dinini, Allah’ın yolunu eğriltmeye, eğip bükmeye, yamultmaya çalışıyorlar. Allah’ın dinini bozmaya çalışıyorlar. İnsanların karşısına Allah’ın diniyle uzak ve yakından hiçbir ilgisi olmayan, hayata karışmayan, hayatta hiçbir etkinliği olmayan, vicdanlara hapsedilmiş resmî bir din çıkarıyorlar, işte Allah’ın dini budur diyorlar ve böylece hem kâfirlerin, müşriklerin bu dine girmelerine engel olmaya, hem de müs-lüman olanları kâfir ve müşrik yapmaya çalışıyorlar. Kendi hevâ ve heveslerini İslâm budur diye insanlara sunarak hem kendi hayatlarını, hem de insanların hayatlarını öldürmeye sa’y ediyorlar. İşte Mûsâ (a.s) nın yolu, İşte Îsâ (a.s) nın yolu, işte Muhammed (a.s) in yolu di-yorlar, peygamberlerin ismi var ama yolları ortada yok. Gösterdikleri yol ne Tevrat’ın, ne İncil’in, ne de Kur’an’ın yolu değil. Böylece Allah kullarını saptırıyorlar.

Bunlar bazen din adamlarıdır, bazen yöneticilerdir, bazen başkalarıdır. Bunu yapanlar kim olurlarsa olsunlar bilsinler ki acıklı bir azap, dayanılmaz bir azap onları beklemektedir. Kim böyle insanları Allah yolundan saptırabilmek için Allah’ın dinini tahrif etmeye çalışırsa, İslâm budur diye kendi hevâ ve heveslerini insanlara takdim etme yoluna girerse, kendi yasalarını Allah yasalarıymış gibi insanlığa sun-ma çabası içine girerse kesinlikle bilsinler ki

onlar Allah'ın lânetine uğramışlardır. Allah'ın azabından ötürü yazıklar olsun onlara diyor Rab-bimiz. İşte böyleleri Allah'tan, Allah'ın rahmetinden çok uzak, İslâm-dan çok uzak bir yanılgı, bir sapıklığın içindedirler.

4. "Kendilerine apaçık anlatabilsin diye, her peygamberi kendi milletinin diliyle gönderdik. Allah dilediğini saptırır ve dilediğini de doğru yola eriştirir; güçlü olan, Hakim olan O'dur."

Biz her bir peygamberi kendilerine gönderilen vahyimizi onlara apaçık anlatsın diye, onları apaçık bir şekilde yolumuza dâvet etsinler diye o kavmin diliyle konuşur olarak gönderdik. Evet her bir peygamberi kendilerine gönderilen kavimlerin diliyle konuşur olarak gönderdik ki gönderileni onlara açıklasın, beyan etsin, onları Benim apaydınlık yoluma, İslâm yoluma dâvet etsin. Bütün peygamberler kavimlerinin lisânıyla gönderilmiştir.

İşte Rabbimiz önceki âyetlerinde Rasulullah efendimizin de gönderiliş gayesini açıklamıştı. İnsanlığı bu kitapla, Allah'ın izni ve yardımıyla karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için görevlendirildiğini ortaya koymuştu. Peki şimdi bu iş bu âyetle birlikte düşünüldüğü zaman nasıl olacak? Tüm insanlık için gönderilmiş, tüm insanlığı dâvet göreviyle görevlendirilmiş bir peygamber, ama gerek onun gönderildiği dönemde, gerekse şu anda insanlar bir tek dil konuşmuyorlar. Yeryüzünde insanlar çok farklı diller konuşuyorlar. Rasulullah efendimizin gönderildiği toplum ise Arapça konuşuyordu. Rasulullah efendimiz de Arapça bir dille konuşuyordu. Ona gönderilen bu kitabın dili de Arapça idi. Peki acaba kıyâmete kadar bu dil problemi nasıl çözümlenecek?

Evet şu anda dünyada Arapça konuşan bir kitap ve Arapça konuşan bir peygamber Sünneti, bir peygamber örneği, bir peygamber yolu ve uygulamaları var. Allah'ın izniyle doğusundan batısına tüm dünyaya bu kitabın ve bu peygamberin mesajı ulaştırılacaktır. Tüm insanlar bu iki temel kaynağı, bu iki kulluk yasasını kendilerine aktaracaklar, kendi dillerine kazandıracaklar, çeviride bulunacaklar. Kendi dilleriyle kitabı ve Sünneti anlamaya çalışacaklar. Kendi dillerinin anlatımıyla bu mesajı toplumlarına sunacaklar. Bu mesajla toplumlarını uyaracaklar. Hem Arapça hem de kendi dilleriyle bunun eğitimini yapacaklar. Müslümanlar kitaplarının ve peygamberlerinin dili olan Arapça'yı da öğrenmeye çalışacaklar. Böylece bu kitabın ve kitabın pratiği olan peygamberin mesajını güzel bir şekilde anlayabilmenin yoluna girecekler.

Bu çok zor da değildir. İşte şu anda bizler Türkçe konuşan bir anadan babadan dünyaya geldiğimiz halde kitabımızın dilini anlıyoruz. Allah'ın bir lütfu olarak her dilde bu kitabın ve peygamberin an-laşıldığını görüyoruz. Fransızca konuşan bir Fransız'ın, Almanca ko-nuşan bir Almanın, İngilizce konuşan bir Amerikalının bu kitabın dilini anladığını görüyoruz. Ve gâyet güzel

bir şekilde kendi dillerinde top-lumlarına bu kitabın âyetlerini anlattıklarını görüyoruz.

Allah dilediğini saptırır ve dilediğini de doğru yola eriştirir. Güçlü olan, Azîz olan ve Hakîm olan O'dur. Evet işte böyle yeryüzünde herkesin ulaşabileceği, herkesin anlayabileceği bir Kur'an'la, bir peygamberle karşı karşıya kalan insanları kendi tercihlerine göre, kendi seçimlerine göre Rabbimiz hidâyete ve dalâlete sevk ediyor. Hür iradeleriyle hidâyeti tercih edenleri hidâyete sevk ederken, dalâleti, sapıklığı tercih edenlerin de dalâletlerini onaylamaktadır. Hidâyet konusunda da, dalâlet konusunda da büyük irade sahibi Allah'tır. Güç kuvvet sahibi, yetki sahibi O'dur. Hidâyet isteyenler için hidâyet onayı da, dalâlet isteyenler için de dalâlet onayı O'na aittir. Hidâyet isteyenler de, dalâleti tercih edenler de Allah'ın onayı olmadan ne hidâyeti ne de sapıklığı bulamazlar. Allah Azîzdir, intikam sahibidir, izzet ve şeref sahibidir. Kendi dinini, kendi yolunu tercih edenleri de izzet ve şerefe ulaştırandır, yaptığı her şeyi belli bir hikmetle yapandır. İşte Rabbimi-zin hikmetlerinde biri:

5. "Andolsun ki Mûsâ'yı âyetlerimizle, "Milletini karanlıklardan aydınlığa çıkar ve Allah'ın günlerini onlara hatırlat" diye göndermiştik. Bunlarda, çokça sabreden ve şükreden herkes için dersler vardır."

Andolsun ki Mûsâ'yı âyetlerimizle gönderdik. Ne için göndermiş Rabbimiz? Önceki âyetlerinde beyan buyurduğu gibi toplumunu, kavmini karanlıklardan aydınlığa çıkarsın diye. Evet Rasulullah efendimizin görevi evrenseldi. O kıyâmete kadar gelecek tüm insanlığı karanlıklardan aydınlık bir dünyaya çıkaracaktı, ama Hz. Mûsâ (a.s) ise sadece gönderildiği kavmini karanlıklardan aydınlığa çıkaracaktı. İsrâil oğullarını ve birlikte yaşadıkları Firavun oğullarını aydınlık bir hayata kavuşturacaktı. Tüm elçilerin görevleri, misyonları aynı, ama Rasulul-lah efendimizden öncekiler kendi toplumları için görevlendirilmişlerken Rasulullah efendimiz tüm insanlık için görevlendirilmiştir. Ama şu anda bizler her iki elçiden de sorumluyuz. Mûsâ (a.s)'a iman etmekle de, Rasulullah efendimize iman etmekle de mükellefiz. Mûsâ (a.s) nın hayatını da pratikte örnek almakla sorumluyuz, Muhammed (a.s) in hayatını da. Çünkü her ikisi de bizim kitabımızda anlatılmıştır.

Mûsâ (a.s) toplumunu karanlıklardan aydınlığa çıkarmak için gönderilmiş bir, bir de kavmine Allah'ın günlerini hatırlatmak için gön-derilmiş. Allah'ın günleriyle insanları uyarmak için görevlendirilmiş. Allah'ın toplumları helâk günleriyle onları korkutmak için. Kendilerinden önce Nuh kavminin, Hud kavminin, Lût kavminin, Şuayb (a.s) ın kavminin helâk günlerini onlara hatırlatarak onları Allah'tan, Allah'ın azabından korkmaya, Allah'a kulluğa yönelmeye dâvet etmek için görevlendirilmiştir.

Tabii hem Allah'la savaşa tutuşan, Allah'la çatışma içinde bir hayatı tercih eden o toplumların zalimlerinin helâk edildikleri günler, hem de o

toplumlar içinde Allah ve elçileri safında yer alarak, tercihlerini Allah ve elçilerinden yana kullanarak kurtuluşa eren mü'minlerin kurtuluş günlerini onlara haber vermekle görevlendirilmiştir. Rabbimiz elçisi Mûsâ (a.s)'a işte bu görevi veriyordu. Mûsâ (a.s) toplumuna bu helâk ve kurtuluş günlerini haber verecekti.

İşte bunlarda, bu hatırlatmalarda şükreden, Allah için bir ha-yat yaşamak isteyen kimseler için çok büyük dersler, ibretler vardır. İşte bakın bu görevlerle kavmine gönderilen Mûsâ (a.s) onlara dedi ki:

6. "Mûsâ milletine dedi ki: "Allah'ın size olan nîmetlerini anın; size işkence eden, kadınlarınızı sağ bırakıp oğullarınızı boğazlayan Firavun ailesinden sizi kurtardı; bütün bunlarda Rabbinizden size büyük bir imtihan vardır."

Hatırlasanıza bundan önceki durumunuzu. Ne çabuk unutuyorsunuz dünü? Dün ne haldeydiniz? Sizi Rabbiniz Firavun ve ailesinin, avenesinin zulmünden kurtarmıştı. Gerçekten çok zalim olan Firavun size karşı çok zalimane davranıyordu. Sizleri köleleştirmiş ezim ezim eziyordu. Sömürüyordu sizin alın terlerinizi. Size hayat hakkı tanımıyordu. Her şeyinizi kaybetmiştiniz. Namusunuz, iffetiniz, kimliğiniz, şahsiyetiniz kalmamıştı. Sizin doğan erkek çocuklarınızı öldürüyor, kadınlarınızı da sağ bırakıyordu. Kadınlarınızdan istifade etmeye çalışıyordu. Erkeklerinizi boğazlıyor, kadınlarınızı da hayasızlaştırıyordu. İşlerini gördürecek, sırtlarına binecek adamlara, kölelere ihtiyacı olmasaydı hiçbir erkeğinizi sağ bırakmayacaktı. Kendi zulmüne, kendi saltanatına son erecek Mûsâ gelmesin diye, köleleri özgürlük savaşına girişmesinler diye, köleler palazlanıp kendisine kafa tutacak sayısal güce ulaşmasınlar diye bu tedbiri alıyordu.

Erkek çocuklarınızı bitiriyor, kadınlarınızı da Mûsâ'yı doğuracak özellikleri kalmasın diye hayasızlaştırdıkça hayasızlaştırıyorlardı. Sefil bir hayatın içine atıyordu kadınlarınızı. İffetlerine, namuslarına el atıyordu. Onların dinsizleştirmek, iffetsizleştirmek için elinden ne geliyorsa yapıyordu. Zorla baş örtülerini açtırıyordu. Her şeyinizi kaybetmiştiniz. Hiçbir kurtuluş ümidiniz de yoktu, çabanız da yoktu. Ama Allah hiçbir kurtuluş ümidiniz yokken Beni göndererek sizi o zulümlerden kurtardı.

Bunu hiç düşünmez misiniz? Mûsâ (a.s) bunları İsrâil oğullarının Firavunun zulmünden kurtulup Sina çölünde özgürce bir hayata kavuştukları bir dönemde söylüyordu. Bir düşünsenize. Gerçekten bunda sizin için Rabbinizden büyük bir belâ, büyük bir imtihan gelmiştir. Rabbiniz sizi bu durumdan kurtarmıştır. Firavunların verdikleri kararlarını, planlarını, komplolarını bozmuştur Rabbiniz. Onlar istiyor-lardı ki sizler hep onların kölesi olarak kalın. Hep onların yasalarına itaat edin. Hep onları sırtınızda taşıyın. Özgürlüğe kavuşacak bir yola girmeyin. Böyle bir güce ulaşmayın. Ama Rabbiniz ise

bunun tamamen tersini istemiş, tersine karar vermişti. Allah'ın hükmü, Allah'ın kararı yeryüzünde ezilmiş, köleleştirilmiş, horlanmış, zulme maruz kalmış insanlar, toplumlar kesinlikle özgürlüğe kavuşacaklar. Zalimler kesinlikle ezilecekler, helâk edilecekler ve mazlumlar dirilecekler. Zalimler kesinlikle mazlumlar karşısında bir gün diz çökecekler.

Evet Allah'ın iradesi böyleydi, yasası böyleydi, takdiri böyleydi yeryüzünde. Zalimler ne yaparlarsa yapsınlar, nasıl yasa koyarlarsa koysunlar, nasıl tedbir alırlarsa alsınlar asla büyük iradenin yasasına engel olamayacaklardır. Yeryüzünde devletlerin, milletlerin, insanların kaderleri Allah'ın elindedir.

7. "Rabbiniz: "Şükrederseniz andolsun ki, size karşılığını artıracağım; nankörlük ederseniz bilin ki azabım çetindir" diye bildirmişti."

Evet İbrahim sûresinin 7. âyetinde Rabbimizin bir bildirisiyle, bir talimatıyla, bir yasasıyla karşı karşıya geliyoruz. Eğer şükrederseniz, eğer şu anda sahip olduklarınızın tamamını Benden bilir, Benim yolumda harcamaya, Bana kulluk yolunda değerlendirmeye çalışırsanız kesinlikle bilesiniz ki Ben de size artıracağım. Eğer nankörlük ederseniz kesinlikle bilesiniz ki Benim azabım çok çetindir.

Rabbimiz biz kullarından şükür istiyor. Şükür az evvel de ifa-de ettiğimiz gibi verileni verenin yolunda kullanmaktır. Şükür hayatı o hayatın sahibinin istediği şekilde yaşamaktır. Şükür dünyayı, hayatı, canı, malı, zamanı, imkânları, fırsatları onu verenin yolunda harcamaktır. Allah'ın verdiği nîmetler cinsinden Allah hatırına Allah kullarına harcamada bulunmaktır şükür. Tüm sahip olduğumuz imkânlarımızı, geceyi, gündüzü, aklı, fikri, bilgiyi, zamanı, malı, mülkü sahibinin razı olduğu yolda kullanmaktır.

Evet eğer böyle yaparsanız, Beni tüm nîmetlerin sahibi bilir, nîmet sahibi olarak Benim kadr-u kıymetimi bilir, Benim size sunduğum bunca nîmetlerime karşılık Benim istediğim bir hayata yönelirseniz, sahip olduklarınızı Bana kullukta kullanırsanız kesinlikle bilesiniz ki Ben de size artıracağım buyuruyor Rabbimiz. O zaman Beni de Şâkir bulacaksınız diyor. Beni kendinize şükreder, teşekkür eder bulacaksınız. Yaptıklarınızı karşılıksız bırakan değil, bilâkis yaptıklarınızdan ötürü size artıran olarak bulacaksınız.

Ama yok eğer Bana karşı nankörlük edecek olursanız, Benim mülkümde, Benim nîmetlerimle bir hayat yaşadığınız halde o hayatınızın programını Bana sormadan yaşamaya kalkışacak olursanız, Beni diskalifiye edecek olursanız, zamanınızı benim istediğim gibi değil de kendi bildiğiniz gibi doldurmaya, mallarınızı o malların sahibi olan Benim razı olmadığım yerlerden kazanıp, Benim istemediğim yerlerde harcamaya, elinizi ayağınızı, gözünüzü kulağınızı,

aklınızı fikrinizi, gecenizi gündüzünüzü Benim istemediğim yerlerde kullanmaya, hayatınızı Benim yolumda değil de onu size vermeyenlerin yolunda tüketmeye kalkışacak olursanız kesinlikle bilesiniz ki o zaman Benim azabım çok çetindir.

8. "Mûsâ: "Siz ve yeryüzünde olanlar, hepiniz nankörlük etseniz, Allah yine de müstağnî ve övülmeye lâyık olandır" demişti. "

Mûsâ (a.s) İsrâil oğullarına dedi ki. Tabii dün Mûsâ (a.s) nın diliyle bu söz İsrâil oğullarına söylenmişti, bugün de bizlere söyleniyor. Ey İsrâil oğulları, ve ey şu andaki müslümanlar, siz hepiniz, yeryüzündeki insanların tamamı eğer Rabbinize karşı nankörlük etseniz, Rabbinizi tanımayarak, O'na karşı zalimce bir tavır alsanız, hayatınıza O'nu karıştırmayıp O'nunla çatışma içine girseniz bilesiniz ki Allah'a hiçbir şekilde bir zarar veremezsiniz. Allah sizlerden müstağnîdir. Allah zengindir. O'nun mülkü çok geniştir. Hamd edilmeye, kulluk edilmeye, övülmeye lâyık tek varlık Allah'tır. Hiçbiriniz Allah'ı övmese, hiçbiriniz Allah'a hamd etmese, hiçbiriniz Allah'a kulluk etmese de O kendi kendini hamdedendir.

Yâni sadece sizler değil ey İsrâil oğulları. Sadece sizler değil ey Mekkeliler. Sadece sizler değil ey Türkiyeliler. Bugün yeryüzünde olanların tamamı, yarın olacakların tamamı, kıyâmete kadar geleceklerin tamamı Allah'a karşı kâfirce, nankörce bir tavır alsalar, Onu red-detseler, O'na düşmanlık etseler bile bilesiniz ki Allah zengindir. O'-nun sizin yapacağınız kulluklara zerre kadar bir ihtiyacı yoktur. O kendisi hamde lâyıktır, kimsenin hamdine muhtaç değildir. Kimsenin şükrüne ihtiyacı yoktur O'nun. O'nun katında O'nun yarattığı sayıları akla hayale gelmedik öyle varlıklar var ki, sizlerden güçlü, dünyanızdan çok daha büyük öyle kulları var ki, öyle melekleri var ki hepsi de Allah'a hamd ederler, hepsi de Allah'ı tesbih edip yüceltirler.

Evet işte bu âyetleriyle Rabbimiz kulu ve elçisi Mûsâ (a.s)'a seslenmiş. Ey Mûsâ, kullarımı, toplumunu bu âyetlerimle uyar, onları Benim helâk günlerimle tehdit et buyurmuştu. Allah'ın elçisi Mûsâ (a.s) da aynen Rabbimizin istediği şekilde işte bu âyetlerle toplumunu uyarmış ve aynı âyetler, aynı uyarılar bizim kitabımızda Rasulullah efendimize de emredilmiş, O da aynen Mûsâ (a.s) gibi bu âyetlerle toplumunu, ümmetini uyarmıştır. Ve işte şimdi de aynı âyetlerle ben de kendimi ve sizleri uyarıyorum. Ve kıyâmete bu Kur'an'ı okuyan insanlar kendilerini ve çevrelerini bu âyetlerle uyarmaya devam edecekler.

Ama ne gariptir ki insanlardan kimileri Allah'ın bu tür âyetlerinin üzerini örttükleri için, işaret levhâlârını kamufle ettikleri için, Allah'ın âyetlerinden habersiz bir hayat yaşadıkları için, haktan hakikatten, hidâyetten, dosdoğru yoldan, şükürden, hayatı Allah için yaşamaktan yüz çeviriyorlar. Allah'tan yüz

çevirip başkalarına yöneliyorlar. Nîmetlerin sahibi olan Allah'a değil de başkalarına teşekküre yöneliyorlar. Allah'a kulluk yapmaları gerekirken, Allah'ı razı etmeleri gerekirken, Allah'a teşekkür etmeleri gerekirken başkalarına teşekkür etmeye, başkalarına kulluk etmeye, başkalarını razı etmeye çalışıyorlar. Hayat programlarını hayatın sahibi olan Allah'tan almaları gerekirken başkalarının hayat programlarını alıp uygulamaya yöneliyorlar.

9. "Sizden önce geçen Nuh, Âd, Semûd milletlerinin ve onlardan sonra gelenlerin haberleri ki; onları Allah'tan başkası bilmez, size ulaşmadı mı? Onlara peygamberleri âyetlerle geldiler, fakat ellerini ağızlarına götürüp: "Biz, gönderilene inanmıyoruz. Bizi çağırdığınız şeyden de şüphe ve endişe içindedeyiz" dediler."

Ey kavmim, ey milletim, söylesenize size sizden öncekilerin haberleri gelmedi mi? Sizden önce yaşamış Nuh kavminin, Âd kav-minin, Semûd'un ve onlardan sonra gelenlerin haberleri size gelmedi mi? Allah onların haberleriyle, onların başlarına gelenlerle sizi bil-gilendirip uyarmadı mı? Tabii kendilerinden daha önce yaşamış, Allah ve elçileriyle çatışma içine girmiş, Allah karşıtı bir hayata yöneldikleri için her bireri değişik bir helâk yasasıyla helâk edilmiş olan bu toplumların başlarına gelenleri Allah'ın bildirmesiyle Mûsâ (a.s) toplumuna anlatmıştır anlıyoruz.

Evet siz bunları bilmiyor musunuz? Ki onları, o toplumların durumlarını, yaşadıkları coğrafyaları, Rablerine ve Rablerinin elçilerine karşı takındıkları tavırları ve başlarına gelenleri Allah'tan başka hiç kimse bilemez. Nerede kim yaşadı? Nasıl yaşadı? Ne dedi? Nasıl bir hayat yaşadı? Hangi kavimlere hangi peygamberler gönderildi? Bu toplumlar peygamberlerine karşı nasıl bir tavır aldılar? Hangi topumlar ne kadar yaşadılar? Ne kadar egemen oldular? Bütün bunları en iyi bilen, tek bilen Allah'tır. Ve bakın başka hiçbir kaynaktan öğrenme imkânımızın olmadığı o toplumların anlatımlarını her şeyi en iyi bilen Allah bilgisiyle şöylece öğrenmeye devam ediyoruz.

Onlara peygamberleri apaçık âyetlerle, apaçık delillerle, Bey-yine'lerle geldiler. Onları Allah'ın apaçık âyetleriyle karşı karşıya getirdiler. Fakat onlar bu apaçık elçilerin getirdikleri apaçık âyetler karşısında ellerini ağızlarına götürüp dediler ki, biz sizinle gönderilene inanmıyoruz. Biz sizin getirdiklerinize de, size de iman etmiyoruz. Bizi çağırdığınız şeyden de ciddi bir şüphe ve endişe içindedeyiz. Sizden ve bizi kendisine dâvet ettiğiniz şeyden kuşkulanıyoruz diyerek Allah'ın elçilerini reddettiler. Halbuki Rableri tarafından kendilerine açılmış bu rahmet kapılarından istifade ederek Allah'ın elçilerini kabul etseler di elbette kendileri için çok daha hayırlı olacaktı. Çünkü nasıl olsa bu dünya, bu hayat, bu saltanat bir gün bitecekti. Eğer bu hayatı Allah'ın ve

elçilerinin istediği gibi yaşasalardı elbette hayatları da güzel olacaktı âhiretleri de güzel olacaktı.

Hani şimdi kim kalmış onlardan? Hepsi de Allah'ın ölüm yasasına teslim olup kabre girmediler mi? Hepsi de mecburen bu hayata veda edip gitmediler mi? Keşke Allah'ın ve elçilerinin yoluna tabi olarak, müslümanca bir hayat yaşayarak bu dünyayı tamamlamış olsalardı. Keşke keyiflerini, arzularını, nefislerini putlaştırıp Allah'a ve elçilerine tercih etmemiş olsalardı. Keşke kendi bilgilerini Allah bilgisine tercih etmemiş olsalardı. O zaman ebedîyen kazanmış olacaklardı. Ebediyen cehennemden kurtulmuş ve cenneti hak etmiş olacaklardır. Ama heyhat ki

Evet o gün Mûsâ (a.s), daha sonra döneminde Muhammed (a.s) onlara böyle deyince, bakın karşısındakiler diyorlardı ki, hayır biz sizlerden şüphe ediyoruz ve sizi kabul etmiyoruz. Bunun üzerine Allah'ın elçileri de dediler ki:
10. "Onların peygamberleri: "Gökleri ve yeri yaratan, günahlarınızı bağışlamaya çağıran ve bir süreye kadar sizi erteleyen Allah'tan mı şüphe ediyorsunuz? "dediler. Onlar da: "Siz de sadece bizim gibi birer insansınız; bizi babalarımızın taptıklarından alıkoymak istiyorsunuz. Öyley-se bize apaçık bir delil getirmelisiniz" dediler."

Nuh kavminin, Âd kavminin, Semûd kavminin ve diğerlerinin kendilerine gönderilen elçileri de onlara dediler ki, söyleyin bakalım, gökleri ve yerleri yaratan, sizleri var eden, yaşatan, rızıklandıran, günahlarınızı bağışlayan, sizi bir süreye kadar erteleyen, hak ettiğiniz helâki acele size göndermeyen, sizi affetmek için kendisine yönelmeye çağıran Allah'tan mı şüphe ediyorsunuz? Varlığı böylesine ayan beyan olan bir Allah'tan mı kuşku ediyorsunuz? Böyle bir Allah nasıl reddedilebilir? Yâni olacak şey midir bu? şeklindeki Allah elçilerinin uyarıları karşısında bakın kavimlerinin tavırları, cevapları şöyle olmuştu.

Allah hakkında hiçbir şey söyleyemeyeceklerini anlayınca, Allah'ın reddedilemeyeceğini bildikleri için, buna asla bir cesaretleri olmadığı için diyorlardı ki, sizler de ancak bizim gibi bir beşersiniz. Sizin bizden hiçbir farkınız yoktur. Yâni Allah konusunda bir şey diyemeyeceklerini, O'nu inkâr edemeyeceklerini anlayınca bu defa da peygamberleri eleştirmeye sığınıyorlardı. Neymiş mesele? Efendim böyle bir beşer peygamber olmamalıymış. Peygamber bir melek olmalıymış. Peygamber böyle kendileri gibi bir beşer değil, acayip bir varlık olma-lıymış.

Evet diyorlar ki olmaz, biz asla size inanmayız, çünkü sizler ancak bizim gibi birer insansınız ve bizi atalarımızın taptıklarından, atalarımızın yolundan alıkoymak istiyorsunuz. Öyleyse haydi bize apaçık bir âyet getirin dediler. Bir mûcize getirin dediler. Siz sadece bizi atalarımızın yolundan ayırmak

istiyorsunuz. Bizi atalarımızın ibadet ettiklerinden ayırmak istiyorsunuz. Biz babalarımızın yolunda yürümek istiyoruz. Siz ise bizi atalarımızın yolundan koparıp Allah'a kulluğa çağırıyorsunuz. Haydi öyleyse bize bir delil getirin. Allah'ın göklerin ve yerin Rabbi olduğuna dair, göklerde ve yerde tek egemen olduğuna dair, bize getirdiğiniz dinin doğruluğuna dair haydi bize bir delil getirin bakalım diyorlar. Kavimlerinin bu teklifleri karşısında da bakın Allah'ın elçileri şöyle diyorlar:

1. "Peygamberleri onlara şöyle dedi: "Biz ancak sizin gibi birer insanız ama, Allah, kullarından dilediğine iyilikte bulunur. Allah'ın izni olmadıkça biz size delil getiremeyiz. İnananlar sadece Allah'a güvensin."

Elçiler dediler ki onlara, evet sizin dediğiniz doğrudur. Bizler ancak sizin gibi birer beşeriz. Bizler de sizin gibi birer insanız. Bizler de aynen sizin gibi bir ana babadan dünyaya gelen, sizin gibi yiyen, içen, hasta olan, acıkan, baba olan, koca olan birer insanız. Analarımız, babalarımız bellidir. Sizlerin akrabalarınızız. Bizler zaten size böyle bir iddiada bulunmadık. Bir beşer olmadığımızı, sizden farklı olduğumuzu iddia etmedik. Bizim sizden tek farkımız bize Rabbimiz vahy ediyor. Rabbimiz sizin içinizden bizleri seçti ve bizim aracılığımızla size âyetlerini, emirlerini ve yasaklarını bildiriyor. Sizden istediği kulluğu bizimle örnekliyor.

İşte Rabbiniz böylece kullarından dilediklerine bağışta bulunuyor. Dilediği kimseleri elçi seçip ona vahyini ulaştırıyor. Dilediği kimselere imanı, hidâyeti nasip ediyor. Dilediği kimselere kulluk etme, şükretme hamd etme özelliği veriyor. İşte bize bunu Rabbimiz vermiştir. Bu bize Rabbimizin bir lütfudur. Gelin sizler de bize verilen bu nîmete ortak olun. Gelin siz de bizim gibi hidâyeti kabul edin. Gelin sizler de bizim gibi Rabbinize kul olun. Gelin sizler de bizim gibi Rabbinize kulluk şerefine ulaşın.

Bizden bir delil istiyorsunuz. Yanlış kapı çalıyorsunuz. Allah-tan istenmesi gereken şeyi bizden mi istiyorsunuz? Bu iş Allah'ın işidir. Biz sizin gibi beşer olarak delil getiremeyiz. Allah'ın izni olmadan bizim size bir delil getirmemiz mümkün değildir diyerek Allah'ın elçileri bu konuda özelliklerini, misyonlarını, konumlarını açık ve net bir biçimde ortaya koydular. Bu konuda yapabilecekleri bir şeyin olmadığını anlattılar. Ne yapabileceklerdi de Allah'ın elçileri? Neye güçleri yeterdi de? Yâni Allah'ın izni olmadan gökten bir âyet mi indirebileceklerdi? Yerden bir âyet mi çıkarabileceklerdi? Bir kul olarak onların da böyle şeylere güçleri yetmeyecekti. Onlar sadece Allah'ın istediği gibi iyi bir kuldular, iyi bir müslümandılar. İnsanlara onlardan Allah'ın istediği kulluğu en güzel bir şekilde örnekleyen birer müslümandı onlar.

Şöyle dediler: Mü'minler sadece Allah'a tevekkül etsinler. İ-nananlar sadece Allah'a inanıp teslim olsunlar. Sadece Allah'a güvenip bel bağlasınlar.

Sadece Allah’a boyun büküp isteyeceklerini sadece Allah’tan istesinler. Boyunlarındaki kulluk ipinin ucunu sadece Allah’a teslim edip hayatlarını O’nun için yaşasınlar. Allah’ın rızası ve hoşnutluğunun dışında başka bir şey peşinde koşmasınlar. Vekaletlerini sadece Allah’a versinler. Hayatlarına kulluk maddesi alacak tek veli, programı uygulanacak tek Rab, arzuları yerine getirilip yasalarına teslim olunacak tek İlâh olarak Allah’ı bilsinler. O’ndan başkasını dinlemesinler, O’ndan başkalarının çektiği yere gitmesinler.

12. “Bize yollarımızı gösteren Allah'a niçin güvenmeyelim? Bize ettiğiniz eziyete elbette katlanacağız. Güvenenler ancak Allah'a güvensinler.”

Bize ne oluyor ki Allah’a tevekkül etmeyelim? Bize ne oluyor ki vekaletimizi Allah’ın eline vermeyelim? Bize ne oluyor ki Rabbimizi vekil bilip O’nun bizim adımıza aldığı kararlara teslim olmayalım? Bize ne oluyor ki Rabbimizi övmeyelim? Bize ne oluyor ki Rabbimize kul olmayalım? Bize yollarımızı açan O’dur. Bize yolumuzu gösteren O’dur. Bize hidâyet eden O’dur. Rabbimiz lütfuyla bize kendi yolunu, kendi hidâyetini gösterdiği halde, bize bu dünyada nasıl bir hayat yaşayacağımızı, kendisine nasıl kulluk edeceğimizi, rızasını nasıl kazanacağımızı, cennetine nasıl ulaşabileceğimizi bildirdiği halde, bizim adımıza en güzel kararları aldığı halde, bizi bizden daha iyi düşündüğü halde niye O’nu kendimize velî ve vekil kabul etmeyelim? Bizi yarattığı halde, bizi doyurduğu halde, bize rızık verdiği halde, bizi peygamber seçip yolunu gösterdiği halde, bize akla hayale gelmedik lütuflarda bulunduğu halde biz niye böyle bir Allah’a teslim olmayalım?

Şüphesiz ki bizler sizin bize olan eziyetlerinize sabredeceğiz. Sizler her ne kadar da size iyilikten başka bir şey düşünmeyen, sizin için cennetten başka bir şey düşünmeyen bizlere inanmasanız da, bize getirdiğimiz bu hak dinden ötürü düşman kesilseniz de, bizi ve getirdiğimiz Allah mesajını kabullenmeye yanaşmasanız da, bizlerle alay etseniz de, bize işkenceler tattırmaya çalışsanız da biz sizin hidâyetiniz ve kurtuluşunuz hatırına yine de sizden gelenlere sabredecek, dişimizi sıkacak ve dayanacağız. Zaten tevekkül edenler, kendilerine vekil arayanlar, vekaletlerini devredip arzularını yerine getirecekleri yasalarını uygulayacakları, boyunlarındaki ipin ucunu eline teslim edecekleri bir varlık arayanlar sadece Allah’a tevekkül etsinler. Sadece Allah’ın razı olduğu bir hayatı yaşasınlar. Sadece Allah’ın çektiği yere gitsinler diyorlardı tüm elçiler.

Evet gerçekten nasıl hamd edeceğiz? Nasıl teslim olacağız? Nasıl vekil bileceğiz Rabbimizi? Nasıl vereceğiz vekaletlerimizi O’na? Bakın İbrahim sûresinin bu âyetleri Rasulullah efendimize nâzil oluyor. Bizim kendisine kulluğumuzun, teslimiyetimizin anlatıldığı, örneklendiği bu bölümde yasal bir örneğimiz olarak Mûsâ (a.s) gündeme alınıyor. Ve bizden önceki toplumların peygamberlerine karşı takındıkları tavırlar da gözlerimizin önüne seriliyor. Bize çok güzel bilgiler, çok hoş örnekler sunuluyor. Rabbimiz gerçekten bize karşı

çok merhametlidir. Şimdi artık elimizde bu kadar büyük nîmetler varken bu nîmetlere, bu rahmete kulak tıkayarak bir hayat yaşamaktan daha büyük bir zavallılık düşünülemez.

13,14. "İnkâr edenler, peygamberlerine: "Ya bizim dinimize dönersiniz ya da sizi memleketimizden çıkarırız" dediler. Rableri peygamberlere: "Biz, haksızlık edenleri yok edeceğiz, onlardan sonra yeryüzüne sizi yerleştireceğiz. Bu, makamımdan ve tehdidimden korkanlar içindir." diye vahy etti."

Evet kâfirler, Allah'ın bunca nîmetlerini, Allah'ın bunca âyetlerini, rahmetini örtenler, fıtratlarını, vicdanlarını, gözlerini, kulaklarını örterek bir hayat yaşamayı tercih edenler Rableri tarafından bir rahmet kapısı olarak kendilerine gönderilen elçilere dediler ki: Ey elçiler, sizi yerimizden, yurdumuzdan, ülkemizden çıkarırız. Yahut da sizler bizim dinimize, bizim hayat programımıza, bizim yaşam biçimimize dönersiniz. Sizler ya bu anlayışlarınızdan, bu inançlarınızdan, bu dininizden döner, bizim gibi olur, bizim gibi inanır, bizim gibi düşünür, bizim gibi giyinir, bizim gibi yer içersiniz, yahut da sizi yurdumuzdan sürüp çıkaracağız. Evet peygamberlerin dâvetine muhatap olan kavmin kâfirleri böyle diyorlardı.

Çünkü ilk dönem toplumlarına gönderilen Allah elçilerinin muhatapları karşısında çok fazla güçleri kuvvetleri yoktu. İlk çağlarda peygamberlerin dâvetine inanan mü'minlerin sayıları çok azdı. Hattâ bazen bir peygamberin tek başına bir toplumu uyardığına şahit oluyoruz. İşte mevcut düzenden, statükodan yana olan kâfirlerin güçsüz olan peygamberleri atalarının dinlerine, atalarının yollarına, mevcut hayat programına karşı gelmekle suçladıklarına şahit oluyoruz. Di-yorlar ki, biz toplum olarak, çoğunluk olarak böyle bir hayattan, böyle bir dinden yanayız. Sizlerse azınlıksınız. Ya sizler de bizim gibi olacaksınız, bizim sistemimize tabi olacaksınız, bizim tanrılarımızı kabul edeceksiniz, ya da sizi bu ülkeden sürüp çıkaracağız.

Evet her dönem kâfirlerinin Allah elçilerine ve ol elçilerin yolunu takip eden mü'minlere aynı şeyleri söylüyorlar, aynı tehditleri savuruyorlar. Dün Mekke'de Rasulullah efendimize, bugün de onun yolunun yolcusu olan biz müslümanlara kâfirler tarafından aynı şeyler söyleniyor. Ey peygamber, ey müslümanlar, ya bizim dinimize dönersiniz, bizim gibi adam olursunuz, ya başlarınızı açıp, sakallarınızı kestirip, namazı niyazı bırakıp çağdaşlaşırsınız, bizim istediğimiz gibi inanır, bizim istediğimiz gibi düşünür, bizim istediğimiz gibi giyinir, bizim istediğimiz gibi yaşarsınız, ya da bilesiniz ki sizi memleketimizden söküp atacağız. Ya bizim gibi iktisâdi bozukluklarımıza ses çıkarmaz, bizim ahlâksızlıklarımıza siz de sahip çıkarsınız, bizim hayatımıza, bizim yasalarımıza, bizim ticaretimize, bizim çalıp çırpmamıza, devletin imkânlarını kullanmamıza hiç ses çıkarmazsınız, bizim hukukumuza, bizim eğitim anlayışımıza, bizim kılık kıyafet anlayışımıza ses çıkarmazsınız, ya da

sürülmeyi göze alırsınız. Ya bizim fâizlerimize, bizim gasplarımıza, bizim genel evlerimize, bizim fuhuşlarımıza, bizim rüşvetlerimize dil uzatmayarak fitne çıkarmazsınız, yahut da sizi süreceğiz diyorlar. Yâni ya bizim huzurumuzu kaçırmaz, düzenlerimizi bozmazsınız ya da sürülmeyi göze alırsınız diyorlar.

Ya bizim hayatımızı benimsersiniz ya da çeker gidersiniz. Değilse atarız sizi okullarımızdan, atarız askeriyemizden, temizleriz sizi resmi dairelerimizden. Siz bilirsiniz. Ya bizim hayatımızı kabullenir-siniz, ya bizim anlayışlarımıza dönersiniz, ya bizim metotlarımızla hareket edersiniz, ya bizim gibi demokratik usullerimizle çalışırsınız, bizim prensiplerimize uyarsınız ya da sizi ülkemizden çıkarır kurumlarınızı kapatır yok ederiz.

Peki kendilerini bir şey zannedip, güçlerine kuvvetlerine güvenip Allah elçilerine ve onların yolunun yolcusu olan müslümanlara karşı tehditlerde bulunan bu alçak kâfirler karşısında o elçiler ve müslümanlar ne yapmışlar? Nasıl davranmışlar? O elçiler ve müslü-manlar sadece Allah'a güvenmişler, sadece O'na tevekkül etmişler, işlerini O'na havale etmişler, vekaletlerini O'na teslim etmişler ve Rableri de bakın onlara şöylece vahy etmiş:

Evet Rableri onlara vahy etti ve dedi ki ey peygamberlerim, sizler yolunuza devam edin! Sizler Benim istediğim kulluğa, Benim istediğim hayata devam edin! Müslümanca bir hayata sabredin! Kesinlikle bilesiniz ki Ben zalimleri helâk edeceğim! Siz onları Bana bırakın! Ben onların ağızlarının payını vereceğim. Kim kimi çıkarırmış ülkesinden? yakın da siz de göreceksiniz onlar da görecekler. Kesinlikle bilesiniz ki Biz sizi oradan çıkarmak isteyenleri çıkarıp, helâk edip onların yerlerini yurtlarını size vereceğiz. Onların yerlerine sizleri egemen kılacağız. Yeryüzünde sizler söz sahibi olacaksınız. Çünkü mülk Benimdir, dilediğimize onu veririm. Unutmayın ki bu Benim makamımdan korkanlar, Bana ve dinime saygılı davrananlar içindir. Bu Benim tehdidimden korkup Benim istediğim şekilde bir hayat yaşamaya yönelenler içindir. Ben bu egemenliği onlara lütfedeceğim.

Evet buraya kadar Hz. Nuh (a.s)'dan Mûsâ (a.s) a kadar peygamberlerin bir özeti sunuldu. Yasal örneklerimizin bize lâzım olan, bizim kulluğumuza örnek olan bir anlatımı gerçekleştirildi. Ve tabii genel bir yasa belirlendi. Bu yasayla Mekke'de Rasulullah efendimiz ve beraberindeki müslümanlar, şu anda bizler ve kıyâmete kadar gelecek müslümanlar bilgilendirilmiş oldu. Nedir bu genel yasa? Allah insanlara, toplumlara elçilerini gönderiyor, elçileri toplumlarını Allah âyetleriyle, Allah diniyle uyarıyor, onlar peygamberlerinin getirdikleri hayat programını kabul etmeyip kendi hevâ ve heveslerince oluşturdukları hayat programlarına çağırıyorlar, bunu kabullenip kendileri gibi inanmadıkça onları sürgünle, hapisle, ölümle tehdit ediyorlar ve işte kıyâmete kadar genel geçer bir yasa olarak Rabbimiz de buyuruyor ki, siz yolunuza

devam edin, Biz zalimleri helâk edeceğiz. Onların işlerini bitirecek ve sizleri onların yerlerine egemenler kılacağız.

İşte kıyâmete kadar değişmeyecek Allah yasası budur. Hangi insan, hangi aile, hangi cemaat, hangi toplum ki Allah'ın makamından korkar, Allah'ın azametinden etkilenir, Allah'ın istediği gibi müslüman olma derdini içinde duyarsa, samimiyetle Allah'a kul olma kararı içine girerse o mutlaka Allah'ın bu vaadine ulaşacaktır. Benim takdirim, Benim yasam budur, bundan hiç kimsenin bir şüphesi olmasın diyor Rabbimiz.

15,16. Peygamberler yardım istediler ve her inatçı zorba hüsrana uğradı. Ardından cehennem vardır; orada kendisine irinli su içirilecektir."

Peygamberler kendilerine bu yasasını hatırlatan Rablerinden fetih istediler, düşmanlarına karşı yardım istediler, açılım arzu ettiler, karar istediler. Bizim için bu vaadini gerçekleştir ya Rabbi dediler. Dininin dinlere galibiyetini, dâvânın, yolunun, sisteminin sistemlere zaferini göster bize ya Rabbi dediler. Velilerine sığındılar, işlerini O'na havale ettiler de her inatçı zorba ise Allah karşısında, Allah elçileri karşısında hüsrana mahkum oldu.

Evet, Allah ve elçilerine kafa tutan, tehditler savuran, komplolar hazırlayan her inatçı zalim kaybetti. Alçaklar Allah dinine geçit vermediler. Allah elçilerine hayat hakkı tanımadılar. Rabbim Allah diyenlerin yolunu kesmeye çalıştılar. Allah'ın kendileri hakkında hükmü-nü vermesini beklediler. Gelsin bakalım, ne gelecekse gelsin de görelim dediler. Hakkımızda ne hüküm verilecekse verilsin dediler. Siyasal, ekonomik, askeri güçlerine, devletlerine, saltanatlarına güvendiler de Allah'la, elçileriyle ve müslümanlarla savaşa tutuştular.

Allah da bekleyip durdukları hükmünü veriverdi. Ağızlarının payını veriverdi de her inatçı zorba, zalim helâk oldu, yok oldu, geberip gitti. Ama iş bununla da bitmedi. Böylelerinin önünde de daya-nılmaz bir cehennem vardır. Orada onlara bu yaptıklarının karşılığı olarak irinli sudan içirilecektir. Yâni dünyadaki bu helâklerinin, bu yıkılışlarının arkasından cehennemde de onlar için dayanılmaz bir azap vardır.

17. "Onu yudum yudum içecek fakat yutamayacaktır. Ölüm ona her taraftan geldiği halde, ölemeyecek, arkasından da çetin bir azap gelecektir."

O kaynar, o irinli sudan içip yutmaya çalışacaklar ama yutamayacaklar, boğazlarından geçmeyecek. Ölüm onlara her taraflarından gelecek, ama ölemeyecekler. Ölüm isteyecekler bu korkunç durumdan kurtulmak için ama ölemeyecekler. Nerdesin ey ölüm! Gel de bizi bu durumdan kurtar! diyecekler

ama ölemeyecekler. Ölümü temenni ettiren, ölümü aratan korkunç azapların içinde olacaklar.

Güçlü kuvvetli bir toplum. Gücüne kuvvetine, imkânlarına, saltanatlarına güvenen bir toplum. Ekonomik, siyasal ve askeri güçlerine güvenerek Allah elçilerini, o elçilerin yolunun yolcusu müslümanları ülkelerinden atmaya, onlara hayat hakkı tanımamaya karar vermiş bir toplum. Allah'la baş edebileceğini zanneden zavallı bir toplum. Ama işte Rabbimin cezası geldi, toptan helâk oldular, işleri bitirildi, cehennem gittiler ve orada ölümü temenni ettiren azapların arasında acı acı feryatlarını duyuyoruz. Her taraftan ölüm kendilerini kuşattığı halde, her bir lahzada binlerce ölüm acısı tattıkları halde ölüp de kurtulamadıklarına şahit oluyoruz.

18. "Rablerini inkâr edenlerin işleri, fırtınalı bir günde, rüzgarın şiddetle savurduğu küle benzer; yaptıklarından hiçbir şey elde edemezler. İşte bu uzak sapıklıktır."

Rablerini örtenlerin, Rablerini gündemlerinden düşürenlerin, Rablerinin kitabını örterek bir hayat yaşayanların, Rablerinin dinini, Rablerinin peygamberlerini örtbas ederek bir dünya yaşayanların amellerinin benzeri, misâli aynen şöyledir: Onların yapıp ettikleri, onların işledikleri tıpkı fırtınalı bir günde şiddetli rüzgarın savurduğu küle benzer. Bir kül dağı, bir kül tepeciği düşünün ki şiddetle esen rüzgar onu savurup dağıtıveriyor. İşte Allah'a inanmayan, Allah için bir hayat yaşamayan kâfirlerin tüm yapıp ettikleri de bir anda savrulup dağılıverecek. Çünkü onlar bu amellerini Allah için yapmamışlardır. Allah'a kulluktan kaynaklanan ameller değildi bunlar. Yaptırıcısı Allah değildi bu amellerin. Dünya adına, dünyalık ikballer adına yapmışlardı onları.

Evet bu kâfirlerin göz kamaştırıcı kültürleri, büyük medeni-yetleri, görkemli saltanatları, muhteşem ekonomik ve askeri güçleri, övündükleri hayatları hepsi hepsi rüzgar karşısında bir anda savrulup giden bir kül yığınından başka bir şey değildir. Çünkü onlar Allah'tan, İslâm'dan, peygamberden çok uzak bir hayat yaşamışlardır ve yaptıklarının tamamı boştur. Rabbimiz hayatlarını kendisi adına yaşayan mü'minlerin tüm amellerini değerlendirmeye tabi tutarken, zerre kadar bir amellerini bile zayi etmezken onlar için terazi bile koymayacaktır, değerlendirmeye bile tabi tutmayacaktır onların amellerini.

19,20. "Gökleri ve yeri gerçekten Allah'ın yarattığını bil-miyor musun? Dilerse sizi yok edip yeni bir topluluk var eder. Bu, Allah için güç değildir."

Bu kâfirler görmüyorlar mı ki Allah gökleri ve yeri hak ile yaratmıştır. Hak olan Allah, kitabını ve elçisini hak olarak, haklı olarak gönderen Allah gökleri ve yeri de hak olarak, hak yasalara göre yaratmıştır. Hak olan dininin haklılığı ortaya çıksın, hak dini hayata hakim olsun, hak yasaları diye yarattığını anlamıyorlar mı? Nasıl da kar-şı gelebiliyorlar bu hainler Allah yasalarına? Nasıl da Allah'ın hoşlan-madığı bir tavrı takınabiliyorlar? Bakmıyorlar mı şu gökyüzüne. Bak-mıyorlar mı yeryüzüne? Şu âlemde bâtıl bir şey görebiliyorlar mı? Oyun eğlence türünden bir yaratma var mı? Yaratılmış her şey bir hak yasaya istinat etmiyor mu?

Hayır hayır kendisi hak olan bir Allah'ın bâtıllarla, abeslerle işi yoktur. Yarattığı tüm varlıkları hak olarak yaratmıştır Rabbimiz. Onun içindir ki hiç bir varlık için zulme rızası yoktur. Hiçbir varlığın yaratılış gayesinin dışında hareket etmesine razı olmaz Allah.

Onun içindir ki dilerse sizi giderir de, sizi öldürür, sizi yok eder de yepyeni bir yaratışla gelir. Sizi helâk eder de sizin yerinize yepyeni bir halk getirir. Ya sizi, bu âlemi farklı bir şekle getirir veya insan cinsi olarak sizi toptan yeryüzünden siler de yepyeni bir varlık türü yaratır, ya da zalim olanlarınızı yok edip kulluk yapacakları yaratır. Bu Allah'a hiç de zor değildir. Allah ne sizlerden çekinir ne de size ihtiyacı vardır. İşte bir gün gelecek zaten yok edecek bu âlemi de sizleri yaşadığınız bu hayatın hesabını ödemek üzere huzurunda toplayacak.

21. "İnsanların hepsi Allah'ın huzuruna çıkarlar; güçsüzler, büyüklük taslayanlara: "Doğrusu biz size uymuştuk, Allah'ın azabından bizi koruyabilecek misiniz?" derler. Cevap olarak: "Allah bizi doğru yola eriştirseydi biz de sizi eriştirirdik. Artık sızlansak da sabretsek de birdir, çünkü kaçacak yerimiz yoktur"derler."

Bir gün gelecek bu dünya, bu hayat bitecek, sonra Allah herkesi tekrar diriltecek ve herkes Rablerinin huzurunda toplanacak. Zaten şu anda da herkes Allah'ın huzurundadır. Fakat insanlardan kimileri bunun farkında değillerdir. O gün herkes bunun farkına varacaktır. İşte o büyük iradenin huzurunda toplandıkları bir ortamda zayıflar, güçsüzler, zayıflatılmışlar, mus'taz'aflar zayıflatanlara, güçlülere, yöneticilere, müstekbirlere diyecekler ki. Bu dünyada güçlerine, kuvvetlerine, saltanatlarına güvenen müstekbirler zayıfları, zayıf bıraktıkları insanları ezdiler. Onları kendi güç ve kuvvetleri önünde eğilmeye zorladılar. Kendi yasalarına itaate zorladılar. Hattâ kendilerinin tanrılığını onaylamaya zorladırlar onları. Bize boyun bükeceksiniz, bizim İlâhlığımızı kabul edeceksiniz, bizim istediğimizi yapacaksınız, bizim istediğimiz gibi yaşayacak, bizim istediğimiz gibi inanacak, bizim istediğimiz gibi düşünecek,

bizim istediğimiz gibi inanacak, bizim istediğimiz gibi bir hayat yaşayacaksınız dediler.

Baskılarla, zulümlerle, eziyet ve işkencelerle onları köleleştirdiler, onların şahsiyetlerini bitirdiler. Ama şimdi herkes gerçek İlahın, gerçek Rabbin, gerçek otoritenin huzurundadır. Herkes kul, hiç kimsenin diğerinden bir ayrıcalığı, bir üstünlüğü yoktur. İşte orada, Allah huzurunda, büyük mahkemede dünyada zayıf düşürülenler yerlerini almışlar, büyükleneler de yerlerini almışlar ve bakın zayıflar büyüklenenlere, müs'taz'aflar müstekbirlere, idare edilenler idare edenlere, yönetilenler yönetenlere diyorlar ki:

Biz dünyadayken size tabi olmuştuk. Ey müstekbirler, doğrusu biz dünyada iken size uymuştuk. Dünyada emirlerinize boyun eğmiş, sizin kanunlarınıza itaat etmiş, sizin arzularınızı yerine getirmiş, sizin istediğiniz bir hayatı yaşamış, bizi neye çağırdıysanız koyun gibi arkanızdan gitmiştik. Sürüler gibi size tabi olmuştuk. Sizin gibi inanmış, sizin gibi yaşamış, sizin gibi giyinmiş, sizin gibi soyunmuştuk. Sizin gibi sevinmiş, sizin gibi üzülmüştük. Her şeyimizi, tüm hayatımızı, ekonomimizi, hukukumuzu, kılık-kıyafetimizi size bağımlı kılmıştık. Sizleri Rab ve İlâh bilip siz ne demişseniz ona tabi olmuştuk. Sizler güçlüydünüz, sizler kendinizi dünyada Rabler görüyordunuz, İlâh olduğunuzu iddia ediyordunuz. Şimdi ise burada, Rabbimizin huzurundayız. Şimdi şu anda sizlerin Allah'ın azabından bir şeyleri bizim üzerimizden savmaya gücünüz yeter mi? Hadi bakalım gücünüzü gösterin, İlâhlığınızı, Rabliğinizi gösterin de şu azabın bir kısmını olsun bizden defedin. Ya da azabın bir kısmını olsun bizim yerimize yüklenebilir misiniz? Engel olabilir misiniz Allah'ın azabının bize ulaşmasına? diyorlar. Berikiler, müstekbirler, yönetenler de diyorlar ki bakın:

Eğer Allah bize hidâyet etmiş olsaydı elbette biz de size hi-dâyet ederdik. Eğer Allah bizi kurtarmış olsaydı elbette bizler de sizleri kurtarırdık. Yâni eğer Rabbimizin takdir buyurduğu bu azabı sizden giderecek bir gücümüz olsaydı sizden önce kendimizinkini kaldırırdık, kendi azabımızı giderirdik. Onun için boşuna bağırıp çağırmayalım. Boşuna birbirimizi suçlayıp durmayalım. Şimdi siz de biz de isyanlarımızın, kazandıklarımızın karşılığı olarak azabı tadacağız, tatmak zorundayız diyecekler.

İşte şu anda cehennemde, ateşin içinde aynı azabı paylaşan insanların tartışmalarını, birbirlerini suçlamalarını dinliyoruz. Müstek-birler ve müs'taz'aflar, zayıflar ve güçlüler, yönetenler ve yönetilen-ler, yasa koyanlar ve onların yasalarına itaat edenler, tanrılar ve kullar. Dünya üzerine Allah'ın istediğine göre değil de birilerine göre yaşayan, Allah'ın istediği gibi değil de kendileri gibi insanların istedikleri gibi bir hayat yaşayan zayıf karakterli, silik şahsiyetli kimseler de orada, onlara karşı tanrılık iddiasında bulunanlar da orada. Özgürlüğün ne demek olduğunu bilmeyen köleler de orada, onları köleleştiren sahte tanrılar ve tanrıçalar da orada.

Demek ki bu iki grup da cehennemdedir. Demek ki mustaz'-afların, zayıfların zayıflığı onları kurtaramayacaktır. Davar sürüsü gibi idarecilerinin kanunlarına itaat etmek zorunda kalmış bu insanların, ne yapalım? Biz güçsüzdük, zayıftık, gücümüz kuvvetimiz yoktu, elimizden bir şey gelmiyordu demeleri onları kurtaramayacaktır. Çünkü Allah onlara akıl vermişti, Allah onlara irade vermişti. Seçme hürriyeti vermişti Allah onlara. Bunlar hiç bir zaman böyle sürüler değildi. Berikiler onların iradelerini satın almak istedikleri zaman, boyunlarına ip takıp kendilerine kul köle yapmaya zorladıkları zaman, hiçbir tepki göstermediler. Sanki bu işe dünden razıymış gibi boyunlarını teslim ettiler.

Ve şimdi o kendilerini kul köle edinmek isteyen insanları görünce, onların da aynen kendileri gibi azabı boyladıklarını görünce, Allah huzurunda onların tanrılıklarının sahteliğini anlayınca diyorlar ki ne olur haydi bizim azabımızın bir kısmını giderin. Biz sizin yolunuza tabi olduğumuz için şimdi buradayız diyorlar. Biz dünyada sizin hatırınıza Allah'ı da, kitabını da, peygamberini de bırakmıştık. Sizin istediğiniz bir hayatı yaşadığımız için şimdi buraya geldik.

Bakın mus'taz'aflar, yâni yönetilenler, idare edilenler müs-tekbirlere, yâni yöneticilere, idarecilere, yönlendirenlere diyorlar ki: Ey müstekbirler! Doğrusu biz dünyada iken size uymuştuk! Dünyada emirlerinize boyun eğiyor, kanunlarınıza itaat ediyor, arzularınızı yerine getiriyor, bizi neye çağırdıysanız koyun gibi arkanızdan geliyorduk. Sürüler gibi size tabi oluyorduk. Sizler güçlüydünüz. Sizler kendinizi dünyada Rabler görüyordunuz. İlâh olduğunuzu iddia ediyordunuz. Hadi bakalım, gücünüzü gösterin, İlâhlığınızı, Rabliğinizi gösterin de şu azabın bir kısmını olsun bizden defedin. Ya da azabın bir kısmını olsun bizim yerimize yüklenebilir misiniz? diyorlar.

Müstekbirler, idareciler de ne diyorlar bakın: Boşuna bağırıp çağırıp da kendinizi yormayın ey sürüler! Bağırsanız da çağırsanız da çare yok, siz de biz de bu ateşin içindeyiz! Çare yok siz de, biz de bu ateşe razı olmak zorundayız. iş bitmiştir bu konuda. Eğer Rabbimizin takdir buyurduğu bu azabı sizden giderecek bir gücümüz olsaydı, sizden önce kendimizinkini kaldırırdık, kendi azabımızı giderirdik.

Allah için bu âyetler ışığında kendimizi bir kontrol edelim. Burada anlatılan büyüklenenler, müstekbirler siyasal önderler olabilirler, dinî önderler olabilirler, yöneticiler, Allah yasalarını kaldırıp onun yerine kendi yasalarını hakim kılanlar olabilir. Eğer insanlar bunların arzularının Allah'ın kitabına ve Resûlünün Sünnetine uygun olup olmadığını araştırmadan, tahkik etmeden bunlara tabi olurlar ve efendim ne yapalım işte büyüklerimiz hayat diye, din diye bunları sundular biz de kabul ettik. Bu konuda bizim her hangi bir suçumuz

yoktur. Eğer bir suç varsa, bir suçlu varsa gerçek suçlu onlardır demeye kimsenin hakkı yoktur.

Başka şeye benzemez, bu dindir, hayattır. Efendim filân hoca dedi ben de yaptım. Falan zât öyle buyurdu ben de uyguladım demek yarın bizi kurtarmayacaktır. Dinimizi kendimiz öğrenmek zorundayız. Allah bize de akıl vermiştir. Allah'ın bize verdiği bu akıllarımızı birilerinin cebine sokmaya ve körü körüne onların peşine takılmaya hakkımız yoktur. Her birerimiz kendi dinimizi öğrenmeye çalışırken eğer bir kısım yerleri anlayamamışsak o zaman elbette bizden bir adım ileride o konuda bilgi sahibi insanların bilgilerine müracaat edebiliriz. Ama körü körüne birilerine bağlanıyor, ya da din bilmeyenlere din soruyorsa kişi o da yanlış bir din tarif ediyorsa bu hiç bir zaman tabi olanlar için mâzeret sebebi olmayacaktır bunu hiçbir zaman hatırımızdan çıkarmayalım.
22. "İş olup bitince, şeytan: "Doğrusu Allah size gerçeği söz vermişti. Ben de size söz verdim ama, sonra caydım; esasen sizi zorlayacak bir nüfuzum yoktu; sadece çağırdım, siz de geldiniz. O halde, beni değil kendinizi kınayın. Artık ben sizi kurtaramam, siz de beni kurtaramazsınız. Beni Allah'a ortak koşmanızı daha önce kabul etmemiştim; doğrusu zalimlere can yakan bir azab vardır" der."

Hüküm gerçekleşip iş tamamlandıktan sonra, şeytan ve ona tabi olanlar, şeytanı velî kabul edip onun istediği gibi bir hayat yaşayanlar cehenneme doğru gönderilince, azapla karşı karşıya bırakılınca şeytan da dedi ki: muhakkak ki Allah size hak bir vaad ile vaad de bulundu. Allah size hak bir sözle söz verdi. Ey kullarım, eğer Beni dinler, Benim istediğim gibi müslümanca bir hayat yaşarsanız size cennet var dedi. Müslümanca bir hayatın karşılığı olarak size cennet vaadinde bulundu. Yok eğer Benim istediğimden çıkıp kâfirce bir hayatın mahkumu olursanız size cehennem var dedi. Ve işte gördünüz dediği de haktı Allah'ın. Allah vaadinde haklı çıktı.

Ben de size vaatlerde bulundum. Allah'ı bırakır benim gibi yaşarsanız, benim istediğim gibi olursanız benimde cennetim vardır dedim. Allah'ın istediği değil benim istediğim doğrudur dedim. Bana tabi olursanız benim cennetime girersiniz dedim. Beni izlerseniz ben de sizi doğru yola ulaştırırım dedim. Bana karşı gelirseniz dünyanızı cehenneme çeviririm, âhirette de kendi cehennemime atarım dedim.

Allah'a alternatif bir din, bir yol, bir hayat programı geliştirip sizi ona çağırdım. Siz de bana icabet ettiniz. Allah'ı, Allah'ın dinini, Allah'ın yolunu bırakıp bana uydunuz. Allah'a kulluğu bırakıp bana kul oldunuz. İşte gördünüz ki Allah vaadinde durdu, ama ben vaadimde duramadım. Allah dediklerini aynen gerçekleştirdi, ama ben hiçbir şey yapamadım. Vaadimi yerine getirme

gücüm de yoktu zaten. Ne cennetim ne de cehennemim vardı benim. Ben de sizler gibi âciz bir kuldum. Üstelik benim size karşı baskı yapacak, sizi zorlayacak bir gücüm kuvvetim de yoktu. Sizi ben yaratmamıştım. Hayatınızı ben vermemiştim. Havanızı, suyunuzu, güneşinizi ben var etmemiştim. Size hâkimiyet kuracak bir saltanatım, sultanlığım, egemenliğim de yoktu. Sadece ben bâtıl, yalan bir vaad ile size vaadediyordum. Ancak sizi dâvet ettim, siz de bana icabet ediverdiniz.

Şimdi artık beni kınamayın, bana hakaret etmeyin, beni kötülemeyin. Kendinizi horlayın, kendinizi kınayın. Ben sizi bu cehennemden, bu azaptan kurtaramam, sizler de beni buradan kurtaramazsınız. Ben sizin beni Allah'a ortak koşmanızı daha önce reddettim, kabul etmedim. Beni tanrı kabul etmenizi ben reddettim. Muhakkak ki zalimlere acıklı bir azap vardır.

Alçak şeytan azdırıp saptırdığı insanları cehennemin kapısına kadar götürmüş, onları kendi ebedî azap mahalline kadar sürüklemiş ve orada yüksek bir yere çıkıp tüm çömezlerinin önünde bir hutbe okuyor. Diyor ki: Ey benim akılsız kullarım! Bugün sakın beni kınamayın! Benim üzerime gelmeyin! Siz kendi kendinizi kınayın! Zira dünyada iken benim sizin üzerinizde bir sultam bir saltanatım, bir gücüm kuvvetim yoktu. Bir göz kırptım hemen peşime takılıverdiniz. Kalplerinizin ibresi o kadar zayıfmış ki hemen peşime takılıverdiniz! Rabbinizi dinlemeyip beni dinleyerek, Rabbinizin kitabını bırakıp benim vesveselerime kulak vererek beninle birlikte ebedî azap mahallime geldiniz diyerek kandırdığı, saptırdığı insanlara gülüp onlarla alay edince akılsızca onun peşine takılan zavallılar ona ve kendilerine gazaplana-caklar, mahvolacaklar, kahrolacaklar.

Evet işte İbrahim sûresinin bu âyeti de tüm dünya insanlığının kaderini ilgilendiren müthiş bir haber. Bütün dünya şu anda bunu yaşıyor. Şeytan ve onun yolunu takip edenler. Allah'ı, Allah'ın yolunu bırakıp şeytanların yollarına, şeytanların sistemlerine tabi olanlar. Tüm dünya insanlığının ibret ve dehşetle okuyup anlamaları, durup dinlemeleri gereken bir haber. Ve başka hiçbir kaynaktan öğrenme imkânımızın olmadığı bir gerçek, bir görüntü. Hüküm Allah'ındır. cennet Allah'ındır, cehennem Allah'ındır. Vaad Allah'ındır. Allah vaad eder. Müslüman olun cennet var. Yok eğer kâfir olursanız cehennemi boylarsınız. Benimle savaşamaz, Benimle başedemezsiniz. Gelin Bana tabi olun. Gelin Benim istediğim hayatı yaşayın. O zaman kazanırsınız cennetimi der.

Bunun alternatifi olarak alçak şeytan da der ki, hayır, bana tabi olursanız kazanırsınız. Beni izler, benim gösterdiğim yoldan giderseniz kurtulanlardan olursunuz diyerek ısrarla Allah'la kavgasını sürdürür. Allah'ın gücü ve saltanatı vardır, şeytanın gücü de saltanatı da yoktur. Allah'ın cenneti ve cehennemi vardır, şeytanın cenneti ve cehennemi yoktur. Allah vaadinde haktır, şeytansa

yalancıdır. İşte bizzat kendisi bunu itiraf ediyor. Ve işte rahmeti bol olan Rabbimiz şeytan ve kendisiyle karşı karşıya olan tüm insanlığa bunu hatırlatır. Gelin Bana şeytanı tercih etmeyin diye uyarır. Gelin Benim yolumu bırakıp da şeytanların yollarına tabi olmayın der. Unutmayın ki bir gün gelecek o peşine takıldığınız şeytan bu sözleri söyleyecek. İyi bilin ki onun sizin üzerinizde hiç bir gücü ve saltanatı yoktur. O sadece gece gündüz oyun ve eğlencelerle sizi çağırıyor. Unutmayın ki bir gün sizler kendi kendinizi kötüleyeceksiniz, pişman olacaksınız, gelin şimdiden aklınızı başınıza alın diyor. Öyleyse bize düşen şeytanları bırakıp Allah yoluna tabi olmaktır.

23. "İnananlar ve yararlı işler yapanlar, içlerinden ırmaklar akan cennetlere konulurlar, Rablerinin izniyle orada temelli kalırlar. Oradaki dirlik temennileri: "Selâm!" dır."

İşte iman eden ve imanlarını amele dönüştüren, iman eden ve iman kaynaklı bir hayat yaşayan, iman eden ve hayatlarını imanlarıyla düzenleyen, iman eden ve imanlarının gereği sâlih ameller işleyenler zeminlerinden ırmaklar akan, ya da tahtı tasarruflarında ırmakların akıp gittiği cennetlere idhal edilirler. Rablerinin izniyle onlar orada ebedîyen, hiç çıkmamacasına, hiç kaybetmemecesine orada kalırlar.

Orada onların birbirleriyle karşı karşıya geldikleri zaman birbirlerine mukabeleleri, hitap şekilleri, dirlik dilekleri sadece selâmdır. Birbirlerine esenlik dilerler. Birbirlerine selâmet temenni ederler. Birbirlerine İslâm'ı, teslimiyeti tavsiye ederler. Ya da Allah'ın Selâm olan ismini hatırlatırlar.

Zaten bu dünyada da Allah'ın istediği müslümanca bir hayatı gerçekleştirmek üzere çırpınan kimselerin birbirlerine hitap şekilleri de selâm idi ve işte bu cennette de devam edecek. Birbirlerine dua ediyorlar, esenlik diliyorlar ve birbirlerini tebrik ediyorlar. Bundan daha güzel, bundan daha kârlı bir iş olur mu?

24,25. "Allah'ın, hoş bir sözü; kökü sağlam, dalları göğe doğru olan Rabbinin izniyle her zaman meyve veren hoş bir ağaca benzeterek nasıl misâl verdiğini görmüyor musun? İnsanlar ibret alsın diye Allah onlara misâl gösteriyor."

Görmedin mi? Allah tertemiz bir kelimenin misâlini verir. Tertemiz bir kelime. ***La İlâhe illallah Muhammed ün Rasulullah***. İşte o tertemiz kelime tıpkı tertemiz bir ağaç gibidir. Kökü yere yerleşmiş, sapasağlam tutunmuş, dalları ise gökyüzüne ser çekip yükselmiş tertemiz bir ağaç. Adem (a.s)'la başlar bu kök, Nuh (a.s) la, İbrahim (a.s)'la devam eder. Ve nihâyet son elçi Muhammed (a.s)'la birlikte tam tamına bu âlemde yer etmiştir, sapasağlam yerleşmiştir. Bu dinin, bu kelimenin, bu anlayışın, bu inancın gerçekliliği göklere kadar yükselmiştir. Ve zaten onun gerçekliliği de Allah tarafından tasdik edilmiş, onaylanmıştır.

İşte bu kelime La İlâhe illallah Muhammed ün Rasulullah kelimesidir. Allah'tan başka İlâh yoktur. Allah'tan başka sözü dinlenecek, hatırı kazanılacak, çektiği yere gidilecek, yasaları uygulanacak İlâh yoktur ve Muhammed (a.s) da O'nun Resûlüdür, elçisidir. İşte bu kelime, bu inanç hayatın tek değer ölçüsüdür. Kâinattaki sistem bu esasa dayanmaktadır. Tüm varlıklar bu sistemle iç içedir. Çünkü bu göklerin ve yerin üzerine kurulduğu yasadır. Gökler ve yer, göklerde ve yerde olanların tamamı işte bu tevhid esasına göre kurulmuştur. Tüm kâinatta Allah'tan başkalarını İlâh kabul etmeme yapısı vardır. Güneşler, aylar, yıldızlar, yerler, gökler, dağlar, taşlar, hattâ insanın tüm azaları sadece bu değişmez yasaya, Allah'a kulluk yasasına teslimdirler.

Rabbinin izniyle bu ağaç her zaman, her mevsim meyvesini verir. Bu söz, bu iman o kadar verimlidir ki hayatını hayat sistemini ona dayandıran bir fert, bir toplum her zaman ondan meyvesini alır. Bu inanç kimin kalbine girmişse, bu kelime kimin ağzından dökülmüşse mutlaka ondan güzel meyveler, sâlih ameller, namaz meyveleri, oruç meyveleri, sâlih davranışlar, iffetli namuslu davranışlar, âdil hareketler dökülecektir. Resullerin davranışları, ahlâkları, Allah'ın razı olduğu bir hayat tarzının oluşumları, meyveleri görülecektir o kimsede, o ailede, o toplumda. Kim bu kelimeye iman ederse, bu inanç kimin kalbinde dal budak salarsa, hangi ülke, hangi toplum tevhid inancına sahip çıkarsa o toplumun, o ülkenin, o insanlığın amelleri de, eylemleri de, davranışları da, hayatları, hukukları da, eğitimleri de, sosyal yaşantıları da, her şeyleri de güzel olur.

İşte Allah insanlara misâllerini böylece verir. Umulur ki insan-lar tezekkür ederler, bunlarla yol bulurlar, akıllarını başlarına alırlar. Umulur ki onlar Rablerinin kendilerine lütfetmiş olduğu izzet ve şereften nasiplerini alırlar.

İnsan birkaç kelime söyler ve müslüman olur. Bunun için uzun uzadıya merasimlere gerek yoktur. Sadece birkaç kelime; "Lâ ilâhe illallah Muhammedür Resûlullah." Bunu söyleyen kimsede çok büyük değişiklikler meydana gelir. Söylemeden önce kâfirse, söylediği andan itibaren artık o müslümandır. Önceden pis idi, necis idi şimdi ise tertemizdir. Önceden Allah'ın gazabına mahkum iken şimdi rahmetine lâyıktır. Önceden cehennemlik iken şimdi cennet kapıları yüzüne açılmıştır. Önceden kâfir milletin, küfür toplumunun üyesi iken şimdi bu kelimeyi söylediği andan itibaren artık o İslâm ümmetinin üyesi olmuştur. Artık küfür toplumuyla bir ilgisi kalmamıştır. Yâni eğer bu kelimeyi baba söylemiş, ama oğlu söylememişse, ortada ne babalık kalır, ne de evlâtlık. Aralarındaki miras da kalkmıştır, mahremiyet de. Eğer bu kelimeyi kadın söylüyor, kocası söylemiyorsa aralarında ne kadınlık kalmıştır, ne de kocalık. Nikâh da bitmiştir. Bakın bir tek kelime insanı bambaşka bir insan yapıyor.

Peki acaba ne var bu kelimede ki böyle insanı birden bire bambaşka bir insan yapıyor? Nedir bu kelime ki insanı babasına yabancı yapıyor, karısına yabancı yapıyor, kocasına yabancı kılıyor? Yâni altı harften meydana gelen bir kelimeyi iki dudağınızın arasından çıkardınız mı tıpkı sihirli bir değnek gibi insanı bambaşka bir insan yapıyor. Hayır, iş öyle değildir İslâm'da. İslâm'da bütün mesele sözün dizilişinde değil, onun mânâsında ve muhtevasındadır. Lâfızların tesiri onların mânâlarıyladır. Eğer bir adam bu sözün, bu kelimenin mânâsını anlamadan, muhtevasını kavramadan, bu söz onun içine girmeden, bu sözün tesiri onun düşüncesinde, fikrinde, ahlâkında, ticaretinde, bireysel ve toplumsal hayatında, hasılı tüm hayatında kendini göstermezse, yâni onun üzerinde bir değişiklik yapmazsa, zaman Rabbimizin şu âyetinin hükmü geçerli olur:

Hayır; bu sadece diliyle söyleyiverdiği, ağzıyla geveleyiverdiği bir sözdür, kendi lafıdır.

(Mü'minûn 100)

Mânâsını anlamadan, ruhuna inmeden, ne dediğinin, hangi taahhüdün altına imza attığının farkına varmadan ağzının ucundan geveleyiverdiği bir sözdür o diyor Rabbimiz. Bu kelimeyi diliyle söylediği halde bu kelimenin gerektirdiği bir hayatı yaşamayan kişi tıpkı susayıp da su içmesi gerekirken suç içmeyip de eline tesbihi alıp sabaha kadar; su, su, su diye tesbih çeken kimse gibidir. Böyle yüz bin tesbih de çekse adamın susuzluğu asla geçmez. İşte aynen bunun gibi bir adam mânâsını anlamadan, gereğiyle amel etmeden günde yüz bin defa kelime-i tevhid çekse hiçbir faydası olmaz. Sadece diliyle bu kelimeyi söylemekle insan değişmez. Sadece bu kelimeyi söylemekle bir insan pis iken temiz olmaz, nefret edilen kimse iken sevilen kimse olmaz.

Bu kelimeyi söylerken bizler çok büyük bir mesuliyetin altına giriyoruz demektir. Çok büyük bir taahhüdün altına imza atıyoruz demektir. Bu düşünce bizim tüm hayatımıza hakim olmalıdır. Bundan sonra hayatımızda başka şeye yer veremeyiz. Bu kelimeye muhalif olan her söz, her hareket, her düşünce, her eylem, her sistem yalan ve yanlış olacaktır. Bu kelimeyi söyledikten sonra artık siz bir kâfir gibi başıboş değilsiniz. Tüm iradenizi Allah'a teslim etmişsiniz ve artık bir kâfir gibi dilediğinizi yapamazsınız. Seçim hakkınız kalmamıştır. Allah sizin için neyi seçmişse onu yapmak zorundasınız. Bir kâfir gibi; ben bundan hoşlanmadım, bu benim mantığıma yatmadı deme hakkınız yoktur. Allah'ın yap dediklerini yapmak, yapma dediklerinden de uzak durmak zorundasınız. Çünkü siz; Allah'tan başka hayatıma karışı ilâh yoktur, O bizim de, dünyanın da sahibidir, yaratan O'dur, rızık veren O'dur, hayatımda tek yetkili Rab O'dur, yalnız O'na kulluk edilir, sadece O dinlenir, sadece O'nun çektiği yere gidilir, sadece O'ndan korkulur, sadece O'na bel bağlanır, sadece O'ndan istenir, O'ndan başka itaat edilecek, sözü dinlenecek yoktur dediniz.

Bu kelime ile biz Allah'la bir anlaşma akdediyoruz. Bu kelime ile biz kendimizi Allah'a satıyoruz. Bütün dünyayı da buna şahit tutuyoruz. Buna muhalefet ettiğimiz zaman tüm dünya, sema, arz, kendi dilimiz, elimiz, ayağımız bu yalanımızı hakkın huzurunda yüzümüze vuracaktır. Yâni hem dilimizle bu kelimeyi söyleyerek Allah'tan başka Rab, O'ndan başka ilah yok der, hem de Allah'tan başka rabler, ilahlar bulup onlara kul köle olmaya kalkışırsak bu kelimeyi dil ile söylemenin hiçbir mânâsı kalmaz. Evet, işte kelime-i tayibe budur. Kelime-i tayyibe İslâm'ın esasıdır. Bu kelimeyi tam anlamayan kişi, bu kelimenin gerektirdiği bir hayatı yaşamayan kişi hakiki müslüman sayılmaz. Kelime-i tayyibe doğru sözdür. Bu öyle doğru bir sözdür ki yeryüzünde bundan daha doğru hiçbir söz yoktur. Göklerde ve yerde her şey bu söze, bu sözün doğruluğuna şahittir. Göklerde ve yerde Allah'tan başka hayata karışacak ilah yoktur ve bizler, tüm varlıklar O'nun kulu ve kölesiyiz. Bu âlemde bundan daha büyük bir gerçek yoktur. Tüm kâinat bunu ikrar eder. Bu sözü söylemekle bizler, tüm varlıkların baş eğdiğine baş eğmiş, kul olduğuna kul olmuş oluyoruz demektir. Bu sözle bizler gökler ve yerlerle birleşmiş oluyoruz. Bildiğimiz bilmediğimiz sayısız ordular bizim safımızdadır.

Evet işte kelime-i tayyibe budur. Bir de kelime-i habise vardır. Onu da bundan s0nraki âyetinde Rabbimiz şöylece ortaya koyuyor:
26. "Çirkin bir söz de, yerden koparılmış, kökü olmayan bir ağaca benzer."

Çirkin bir sözün, kötü bir sözün misâli, benzeri ise kötü bir ağaca benzer. O ağaç yerin üzerinde duruyor. Kökü yerden koparıl-mış, yere yerleşme, tutunma imkânı bulamamış. Kararı kalmamış. Esen bir rüzgarla, bir yağmurla veya gelip geçenlerin bir darbesiyle sağa sola gidip, yerinden oynayabilecek istikrarı olmayan kökü sağlam olmayan bir ağaca benzer ki onun ne meyvesi var, ne de kendisinde bir hayır var. Zaten bir gerçekliliği, bir geçerliliği, bir istikrarı da yoktur onun.

İşte küfür kelimenin, küfür anlayışının, Allah'ın razı olmadığı bir yaşantının misâli de budur. Köksüz bir hayat, köksüz bir anlayış. Neye yarar ki? Sahih bir imana, sâlih bir amele, güzel bir hayata da-yanmayan, güzel meyvelere sahip olmayan bir ağaç. Ne anlam ifade edecek de? Ne meyvesi var, ne de insanların istifade edebilecekleri bir gölgesi. Allah ve Resullerinin hoşlanmadığı hayat tarzları, vahye dayanmayan, vahiyden kaynaklanmayan sistemler, felsefeler, düşünceler neye yarar da? Ateizm, komünizm, sosyalizm ve Allah'tan, Resullerinden kaynaklanmayan tüm benzeri hayat tarzları. Hepsi boştur bunların, hepsi sapıklıktır.

Evet, kelime-i habise, kötü kelime ise kelime-i tayyibenin tamamen zıddıdır. Bu dünyanın herhangi bir Rabbi, İlâhı, sahibi yoktur. Ya da Allah'tan başka ilahlar, rabler, tanrılar vardır. Allah'tan başka hayata karışı varlıklar

vardır. Ulûhiyet ve rubûbiyette Allah'ın ortakları vardır. Bunlara da kulluk edilmeli, bunlar da dinlenmeli, bunlar da razı edilmeli, bunların arzu ve istekleri de yerine getirilmeli, bunların çektikleri yerlere de gidilmeli, bunların yasaları da uygulanmalı, bunlara da dua edilmeli, bunlara da sığınılmalı vs vs.

Kelime-i habise; toprağın yüzünde durmaktadır. Hafif bir rüzgarla devriliverecek durumdadır. Sanki hercai kendiliğinden çıkıveren çalı çırpı durumundadır. Bir çocuk tutup dalından çırpıverse kökten çıkarıverir. Bir rüzgar kaldırıp atıverir. Bir yerine el sürmek isteseniz dikenler batıverir, meyvesi yoktur. Allah bilir bir günde bunlardan kaçı yetişir, kaç gün ömür sürer. Kökleri yerin dibine inmiş değildir. Aslında bunlar ne yerde ne de gökte hayat hakkı bulamamışlardır. Kökleri olmadığından yerin altından istifade edemezler, havadan da gereği gibi faydalanamazlar.

Bazı kardeşlerimiz bize şunu soruyorlar: Bizler kelime-i tayyibeye iman ediyoruz, ona sahipleniyoruz. O zaman niçin biz büyüyüp gelişemiyoruz da hep kelime-i habise taraftarları büyüyüp gelişiyor? Bunun birinci sebebini az evvel ifade etim. Kelime-i tayyibe sadece dille söylenen bir kelime olursa elbette böyle olacaktır. Kelime-i tay-yibenin sadece lafzına iman yetmeyecektir. Bu kelimeye öyle bir ina-nılmalı ki bunun dışında hiçbir iman, hiçbir düşünce kalbe girme-melidir. Şimdi acaba şu anda bizler böyle miyiz? Acaba bu kelimeyi dilleriyle söyleyen müslümanların boyunları Allah'tan başkalarının ö-nünde eğilmiyor mu? Acaba sadece Allah'ı dinleriz diyen müslüman-lar şu anda Allah'tan başkalarının yasalarını uygulamıyorlar mı? Aca-ba müslümanlar Allah'tan başkalarından korkmuyorlar mı? Allah'tan başkalarına güven bağlamıyorlar mı? Allah'tan başkalarını Rezzak makamında görmüyorlar mı? İkinci üçüncü derecede inandıkları Rez-zaklarının gazabına uğramamak için maaşım kesilir endişesiyle Al-lah'a kulluklarında geri adım atmıyorlar mı? Rabbimiz Allah'tır dedik-leri halde Allah'tan başkalarının hüküm ve kanunlarına uymuyorlar mı? Kendi menfaatleri için hakkın hükümlerini çiğnemiyorlar mı? Şim-di bu durumda ne hakkımız var büyüyüp gelişmeye? Hayatımız bu kelimeye uymuyor ki. Şimdi böyle bir hayatın içindeyken Müslüman-lıklarının farkında olmayan kimi zavallılar Allah'ın dediği olmayınca -Allah affetsin- Allah'ın doğru söylemediğini, yanlış bir yol tarif ettiğini iddia etmeye çalışıyorlar. Kendi durumlarını düzeltip söyledikleri ke-limeye lâyık hale gelecekleri yerde Allah'a iftira etmeye çalışıyorlar.

Sorulan soruya binâen bir de kelime-i habise taraftarlarına bakalım. Acaba sanıldığı gibi gerçekten onlar refah ve huzur içinde midirler? Acaba gerçekten bu kâfirler ve müşrikler bize göre daha iyi bir durumda mıdırlar? Bu tamamen yanlıştır. Tarih boyunca kâfir ve müşrikler hiçbir zaman mutlu olmamıştır. Siz acaba parayı, serveti, lüksü, keyf ve eğlenceyi refah ve saadet unsuru mu sayıyorsunuz? Acaba bir de bu adamların kalplerini sorsanız. Onların kalpleri,

evleri, yurtları, hayatları cehennemdir. Belki dış görünüşleri itibariyle dünyayı hedefledikleri için dünyada gerçekten erişemedikleri bir şey yok gibi, ama nihâyet kendi elleriyle dünyalarını da bozmuşlar, mekânik bir hayata gelmişler, robotlaşmışlar, duyguları bitmiştir. Hisleri, hareketleri kaybolmuştur. Sevmek, sevilmek, ağlamak, gülmek gibi insani duyguları, fedâkârlık, cefakârlık gibi duyguları tükenmiştir. Yedirme, içirme, infak ve akrabalık bağları, karılık, kocalık bağları, babalık, oğulluk bağları bitmiştir. Her şeyleri bitmiştir. Böyle bir hayatın içinde tüm dünya onların olsa ne olacak ki? Şu anda aslında cehennemi yaşıyorlar, ama böyle bir hayat da onlara süslü geliyor. Bunu hayat zannediyorlar.

Yaşadıkları hayatları iç dünyalarında büyük ıstıraplar oluşturuyor, derin yaralar açıyor; ama bunu sanki fevkalâde güzel bir şeymiş gibi süslü görmeye çalışıyorlar ve her biri de bunu ortaya koymaktan hiç de sıkıntı duymuyorlar, çok rahat bir şekilde birbirlerini aşağıya indirebiliyorlar, çok rahat bir şekilde birbirlerini atlatabiliyorlar, rezil rüsva bir hayatı birlikte yaşıyorlar. Meselâ bir adam cadde ortasında herkesin gözleri önünde açlıktan ölüp gitse, necisin diye sormuyor, ama yine de bu hayat kendilerine süslü gösteriliyor. İşte böyle tüm gördükleri, oldum olası bir dünya hayatları var, yaşasınlar baka-lım; zaten bu adamların hepsi de cehenneme gidecekler. Tümüyle sefaleti yaşıyorlar, ölür ölmez de cehenneme gidecekler, kendilerini büyük bir azabın içinde bulacaklar.

Efendim bunların zirveye çıkmış teknolojilerini, sanayilerini, sosyal yaşantılarını, hukuklarını eğitimlerini, yollarını köprülerini takdir etmek gerekir, Alman bilmem ne buluşunu takdir etmek lazımdır, İsviçre'nin hukukunu takdir etmemiz lazım, Amerika'nın savaş bilmem nesini takdir etmemiz lazımdır gibi hepimizin kalbine yerleşen ufak tefek duyguları, aşağılık komplekslerini ısrarla bitirmek zorundayız. Bilmeliyiz ki yeryüzünde kâfirlere imreneceğimiz hiçbir şeyleri yoktur. Güvenebileceğimiz hiçbir hareketleri yoktur, hiçbir karakterleri yoktur. Gerçekten onlar dünyanın en rezil ve en sefil mahluklarıdır. İntihar nispetlerine bakın, boşanma nispetlerine bakın, bulaşıcı hastalıkların nispetlerine bakın, o gördüğünüz muhteşem şehirlerde yüz binlerce insan bin bir çeşit belâ ve musibetlerin içinde kıvranmaktadır. Şimdi siz buna huzur mu diyorsunuz?
27. "Allah inananları, dünya hayatında ve âhirette sağlam bir söz üzerinde tutar; zalimleri de saptırır. Allah dilediğini yapar."

Allah mü'minleri hem dünya hayatında, hem de âhiret hayatında sağlam bir sözle tespit eder. Onların kalplerini sağlamlaştırır, ayaklarını sağlamlaştırır. O güzel sözle, o kelime-i tevhid ile, o inançla onları sağlama alır, hayatlarını düzene koyar. Dünyadaki hayatları kabullendikleri o güzel sözle, kökü ta derinliklerde olan, dalları da se-malara yükselen bu güzel söz mü'minlerin hem dünyada, hem de âhi-rette sebatlarına, hayatlarında istikrarlarına, dünyada mutlu ve dengeli bir yaşantıya, âhirette de cennete ulaşmalarına sebep olur. Allah

böyle bir yöne döndürür onları. Hem dünyada hem de âhirette Rab-bimiz bu sözü söyleyen, bu söze iman eden ve hayatlarını bu söze uygun yaşayan mü'minlerin bu imanlarını koruma altına alır ve sağlamlaştırır onları. Zalimleri de saptırır Allah. Çünkü O Allah'ın dilediğini yapma gücü vardır. Hiç kimse O'na engel olamaz.

28,29. "Allah'ın verdiği nîmeti nankörlükle karşılayanları ve milletlerini helâk olacakları yere, yaslanacakları cehenneme götürülenleri görmüyor musun? Ne kötü bir duraktır."

Görmedin mi? Bilmiyor musun? Şu insanlar ki Allah'ın nîmet-lerini küfrettiler. Allah'ın nîmetlerini küfürle değiştirdiler. Allah'ın nîmetlerine karşı nankörce bir tavır sergilediler. Kendilerine bu nîmetleri yağdıran Rablerine kul olacakları yerde, O'na teşekkür edecekleri yerde küfrettiler. Milletlerini, kavimlerini, toplumlarını yıkıma ve yaslanacakları, varıp dolacakları cehenneme götürdüler. Kendileri cehenneme gittikleri gibi, çevrelerini, toplumlarını, çoluk çocuklarını da cehenneme götürdüler.

Şimdi kim kârda kim zararda? Kendileri kâfir oldukları gibi insanları da kâfir yaptılar. Şimdi kim kârlı kim zararlı? Hür iradeleriyle tercihlerini Allah'a imandan, kelime-i tevhidi tercihten yana kullanan ve Allah'ın da hem bu dünyada hem de âhirette sağlamlaştırdığı müs-lümanlar mı kârlıdır, yoksa küfrü tercih ederek hem kendi yurtlarını, hem de kavimlerinin kabilelerinin yurtlarını helâk yurduna çeviren bu kâfirler mi karlıdır? Adamlar hem dünya yurtlarını hem de âhiret yurtlarını cehenneme çevirmişlerdir. Yarın varıp yaslanacakları cehennem ne kötü bir karar yeridir?

30. "Allah'ın yolundan sapıtmak için O'na eşler koşmuşlardı. De ki: "Yaşayın bakalım, hiç şüphesiz varacağınız yer ateş olacaktır."

Bunun sebebi neydi? Yâni Allah nîmet vermiş, onlarsa nîmet sahibini inkâr etmişler. Nîmet sahibine karşı nankörce bir tavır sergilemişler. Sebep ne? Niye böyle davranmışlar bu adamlar? Allah yolundan sapmak ve saptırmak için Allah'a eşler, nidler, ortaklar, şerikler koştular. Allah'ın yetkilerini sınırladılar, Allah'a yetki sınırlaması getirdiler. Hayatı Allah verdiği halde, nîmeti Allah verdiği halde, gücü, saltanatı Allah verdiği halde, havayı, suyu, ekmeği Allah verdiği halde bu insanların nîmetlerin sahibini bilemediler. Tüm bu nîmetleri Allah'tan bilmediler de başkalarından bildiler. Hayatı başka biri verdi dediler, ona şükrettiler. Ekmeği, elmayı, armudu başka biri verdi dediler, ona şükrettiler. Gözü, kulağı başkası verdi dediler, ona hamd ettiler, ona kulluk ettiler. Böylece Allah'a kulluğu aza indirdiler. Allah berisinde başkalarına da kulluk ettiler,

başkalarını da dinlediler, başkalarını da yetkili görüp onları da razı etmeye çalıştılar.

Namazda Allah'a şükrettiler, ama hukuk konusunda başkalarına hamd ettiler. Oruçta Allah'a hamd ettiler ama kılık kıyafet konusunda başkalarına hamd ettiler. İşte bundan dolayı Allah da onların yurtlarını helâk etti.

De ki onlara peygamberim, haydi faydalanın biraz bakalım. Haydi her şeyinizi kendisine borçlu olduğunuz Rabbinize ortak koştunuz. O'nun yetkilerini başkalarına verdiniz. O'nu hayatınıza karıştırmadınız. Sadece O'na kulluk etmediniz. Sadece O'nu dinlemediniz. Zalim oldunuz. Zulmettiniz. Haydi biraz faydalanın bakalım. Keyfinize bakın bakalım. Yaşayın şu dünyada biraz bakalım. Ama unutmayın ki çok az bir zaman içinde faydalanacaksınız. Unutmayın ki azıcık bir faydalanmanın sonunda varacağınız, gideceğiniz yer cehennemdir.

Yâni gerçekten şu insan kadar nankör biri düşünülebilir mi? Hiçbir varlık Allah'a bu kadar kötü, bu kadar nankör davranamaz. Göklerdeki ve yerlerdeki bütün varlıklar iradeli olan şu insan cinsi hariç hepsi Allah'ı tesbih ederler, hepsi Allah'ı yüceltirler, Allah'a kulluk ederler. Hiçbirisi Allah'ın dediğinden dışarı çıkmaz. Ama şu nankör insan halbuki Rabbine şükreden, Rabbini hamdeden, Rabbini dinleyip O'nun istediği hayatı yaşayan bir kul olsa, şükreden olsa çok yüce olacak, çok şerefli olacakken öyle sefil bir hayatın içine düşüyor ki nankörlüğüyle kendi kendini alçalttıkça alçaltıyor.

Hiç düşünmüyor nîmet sahibini. Halbuki tüm dünya senin olsa, ama onları yiyecek şu ağzı vermeyiverse Allah ne yapacak bu zavallı? Kimden alacak bu ağzı? Nereden bulacak onu? Şu dudaklarımızı, şu dilimizi alıverse Allah ne yapar bu zavallı insan? Şu aklı alıverse, vermeyiverse ne yaparız? Kime gideriz? Kim verebilir bunları bize? İşte şu anda gözleri olmayanlar, kulakları olmayanlar, aklı olmayanlar var. Ne yapabiliyorlar? Kime gidebiliyorlar? Rabbinizi tanımanız için illa bunların alınmasını mı bekliyorsunuz? Ama gelin görün ki bütün bunlara rağmen şu nankör insan tüm bu nîmetlerin sahibi olan Allah'ı bırakıyor da, O'nun dinini, Onun kitabını bir kenara bırakıyor da kendi kendilerine oluşturdukları tanrılar peşinde gidiyor. Başka başka dinler, başka başka hayat tarzları, başka başka kitaplar, peygamberler, önderler oluşturup onlar kaynaklı bir hayat yaşıyorlar.

31. "Ey Muhammed! İnanan kullarıma söyle, namazı kılsınlar; alış veriş ve dostluğun olmayacağı günün gelmesinden önce, kendilerine verdiğimiz rızktan açık ve gizli sarf etsinler."

De ki iman eden kullarıma ey peygamberim. İman etmeyenlerin cehennemin dibine kadar yolları var. Sen iman eden kullarıma söyle. Allah zorla herkesi mü'min yapacak değildir. Zaten kimsenin imanına da ihtiyacı yoktur.

İman eden kullarıma şükrü icra etmeleri için de ki: Namazı ikâme etsinler. Namazı ayağa kaldırsınlar. Doğru dürüst hayatlarını düzenleyecek, hayatlarına etkili olacak bir namaz kılsınlar. Hayatlarına hakim olacak bir namaz kılsınlar. Tüm hayatlarında, almalarında vermelerinde, sevmelerinde küsmelerinde, kazanmalarında harcamalarında, giyimlerinde kuşamlarında, ekonomilerinde, siyasetlerinde, savaşlarında barışlarında aynen namazdaki gibi Allah huzurunda olduklarının bilincine ersinler.

Bizim kendilerine verdiğimiz rızklardan da gizli ve açık infak etsinler. Mallarında, hayatlarında, bilgilerinde, zamanlarında ve sahip oldukları her şeyde Bizi söz sahibi bilerek onları kardeşleriyle paylaşma kavgası içine girsinler. Versinler, ulaştırsınlar, paylaşsınlar kar-deşleriyle. Çünkü veren Biziz ve Biz takdir ediyoruz ki o verdiklerimiz sadece sizin değil, onda başkalarının da hakkı vardır. Veren bilsin ki verdiklerine kendi malından, kendi imkânlarından vermiyor. Allah'ın malından, Allah'ın verdiklerinden veriyor. Veren bilsin ki, fakirin hakkı olanı veriyor.

Evet söyle ey peygamberim o iman eden kullarıma ki namaz kılarak bedenlerinde Benim söz sahibi olduğumu ortaya koysunlar, infak ederek de mallarında Benim söz sahibi olduğumu ortaya koy-sunlar diyor Rabbimiz. İnfakta bulunsunlar bir gün gelmezden önce ki, o gün geldiği zaman ne alışveriş var ne de dostluk vardır. O gün ne fidye var ne de şefaat vardır. Alışverişin ve dostluğun, fidyenin ve şefaatin olmadığı bir gün gelmezden önce vereceğinizi verin, yapacağınızı yapın ve kendinizi kurtarın. O gün artık namaz kılayım desem geçmiştir. O gün artık infak edip de Rabbimi razı edeyim desen faydası yoktur. Yapacaksan bugün yap.

Unutmayalım ki bugün yarım hurmayla da olsa kendimizi ateşten koruma imkânımız vardır. Bu imkân şu anda elimizdedir. Ama yarın tüm dünya sizin olsa hiçbir işe yaramayacaktır.

Tüm dünyayı fidye olarak verseniz de kabul edilmeyecektir. Kimin malını kime vereceksiniz de? Evet bugün yarım hurmanın yaptığını yarın dünya kadar altın yapmayacaktır.

Öyleyse aklımızı başımıza alalım. Gelin yarım hurmayla ken-dimizi ateşten korumanın hesabını iyi yapalım. Dünyalar kadar altın kazanma peşinde bir hayat yaşamadan yana olmayalım. Bize fay-dası olmayan şeyleri kazanmanın

yolunda bir ömür tüketmeyelim. Unutmayalım ki yarım hurmayla da olsa Allah yolunda yaşayacağı-mız bir hayat ve infaklarımız bizi kurtaracaktır.

Ama maalesef bu insanlar Allah'ın bu âyetlerini bilmiyorlar. Allah'ın kitabından uzak bir hayat yaşadıkları için yarın kendilerine hiçbir fayda sağlamayacak şeylerin peşine düşüyorlar. Neye yarar da bunlar? En güzel evlere sahip olmuşsun. İnsanların alın terlerini sömürerek atlara, arabalara sahip olmuşsun. Yüzlerce insanın yiyebileceğini yalnız başına sen sofrana koymuşsun. Yüzlerce insanın oturabileceği eve yalnız başına sen oturmuşsun. Unutmayasın ki bunların vebali bir gün çok acı olacaktır. İnsanların ceplerindeki yarım ekmek parasına bile göz dikip onu da cebine aşırmanın planlarını yapmışsın. İnsanların ihtiyacı olmayan üretimlerini reklamlarla ihtiyaçmış gibi gösterip onları sömürmüşşün. Tüm dünyaya da sahip olsan unutma ki bunlar yarın seni ateşten koruyamayacaktır.

Öyleyse gel aklını başına al. Allah şu anda sana ne vermişse ona kanaat edip, bunları sana lütfeden Rabbinin kitabı ve Resûlünün Sünnetiyle beraber olup o doğrultuda bir hayat yaşamaya yönel. Aksi takdirde bir gün gelecek ki para yok, pul yol, fidye yok, şefaat yok, kimsenin kimseye bir faydası yok. Allah'ın izni olmadan kimsenin kim-seye bir faydası yok. İşte o gün gelmezden önce gelin namazı ikâme edelim ve Allah'ın verdiklerinden Allah kullarına infak edelim.

32,33. "Gökleri ve yeri yaratan, yukarıdan indirdiği su ile size rızık olarak ürünler yetiştiren, emri gereğince denizde yüzmek üzere gemileri, nehirleri, belli yörüngelerinde yürüyen ay ve güneşi, geceyle gündüzü sizin buyruğunuza veren Allah'tır."

Allah'tır gökleri ve yeri yaratan. Allah'tır göklerin ve yerin sahibi. Ve gökyüzünden suyu indiren. Ve o suyla sizin için yerden rızık çıkaran da O'dur. Sizi doyuran da O'dur. Ve sizin için kendi emriyle denizlerde yüzen gemileri var eden, onların yasasını koyan, onları sizin emrinize âmâde kılan da O'dur. Nehirleri yaratan ve sizin için peş peşe giden güneşi ve ayı yaratan, geceyi ve gündüzü sizin emrinize âmâde kılan da O'dur.

34. Kendisinden isteyebileceğiniz her şeyi size vermiştir. Allah'ın nîmetlerini sayacak olsanız bitiremezsiniz. Doğrusu insan pek zalim ve çok nankördür."

İstediğiniz her şeyi size veren de O'dur. Eğer Rabbinizin nîmetlerini tek tek saymaya kalksanız sayamazsınız, bitirip tüketemezsiniz. İnsan zalimdir, insan nankördür.

Evet Rabbimizin üzerimizde o kadar çok nîmeti var ki bunların hangi birini sayabileceğiz? Hayat nîmeti, varlık nîmeti, vahiy nîmeti, kitap nîmeti, peygamber nîmeti, hidâyet nîmeti, dış dünyamızdaki nîmetleri. Bırakın onları bizler vücudumuzdaki nîmetlerini bile sayamayız. Bedenimizdeki nîmetleri, göklerdeki nîmetleri, denizlerdeki nîmetleri, karalardaki nîmetleri sayılamayacak kadar çoktur Rabbimizin.

Ama tüm bu nîmetlerin sahibine karşı gerçekten insan çok zalim ve nankördür. İnsanlar Allah'ın nîmetlerini biliyorlar, nîmetlerin sahibi olarak Allah'ı tanıyorlar ama inkâr ediyorlar, nankörlük yapı-yorlar, zalimce bir tavır takınıyorlar. Gerçekten çok tuhaf bir şey. Nî-met sahibi olarak Allah'ı bilecekler, tanıyacaklar, tüm bu nîmetlere muhtaç olduklarını anlayacaklar, gözlerini ne tarafa çevirirlerse hep Allah'ın nimetleriyle yüz yüze gelecekler ve de üstelik Allah'ın elçileri kendilerine gelip açık ve net bir şekilde tüm bu nîmetlerin Allah'tan olduğunu haber verecek, kendilerine apaçık Allah'ın âyetlerini okuyacaklar ve bu insanlar her şeyi bile bile yine de inkâr edecekler, örtecekler, örtbas edecekler. Bu nasıl bir iştir? anlamak gerçekten mümkün değildir. Yâni bu insanlar kendi aleyhlerine böyle bir kararı nasıl verebiliyorlar? Böyle nankörce bir tavrı nasıl takınabiliyorlar? Anlamak mümkün değildir.
35. "İbrahim şöyle demişti: "Rabbim! Bu şehri güvenli kıl; beni ve oğullarımı putlara tapmaktan uzak tut."

Hatırlayın hani İbrahim (a.s)şöyle demişti: Ey Rabbim, şu beldeyi emin bir belde kıl. Emin bir elçi, güvenilir bir peygamber Allah'a dua ediyor. Şu beldeyi, şu Mekke'yi emin kıl, emniyette kıl. Evet İbrahim (a.s) in Rabbinden emniyette kılmasını istediği belde emin belde olan, emin yurt olan kutsal yurt Mekke'dir. Ya Rabbi bu beldeyi emniyette kıl. Halkını güvenli kıl.

Ve ey Rabbim, beni ve oğullarımı da putçuluktan, putperestlikten, putlara kulluktan uzaklaştır, uzak kıl. Yıllar sonra atamızın dua dua yalvardığı, takva üzere bina ettiği O Beytullah, O Allah evi putlarla doldurulacak. İbrahim'in yolunda ve dininde olduklarını iddia eden insanlar o kutsal beldede putlar egemenliğinde bir hayat yaşayacaklar. Ve bir gün İbrahim (a.s) in torunlarından dünyaya gelecek olan Muhammed (a.s) o putların hiçbir anlam ifade etmediklerini ilân edecek. O bölge insanlarını tek Rabbin, tek İlâhın Allah olduğu gerçeğine çağıracak. Mekkeli müşrikler de biz İbrahim'in dinindeyiz, biz İbrahim'in yolundayız diyerek Ona karşı bir savaş verecekler. Allah peygamberine âyetler indirecek, Allah peygamberine İbrahim (a.s)'ı gündem yapacak, Onun dinini, Onun yolunu tanıtacak ve Onun hiç de o müşriklerin dedikleri gibi olmadığını ortaya koyacak. İşte burada duası gündeme getiriliyor. Ne diyor İbrahim (a.s)? Ya Rabbi beni ve oğullarımı putlara ibadetten uzak kıl.

Şimdi sizler ey Mekkeliler ve ey şu anda da İbrahim (a.s) in yolunda olduklarını iddia eden insanlar işte İbrahim (a.s) in yolu ve dini. Sizler nasıl İbrahim (a.s) in dinini, Onun yolunu bırakır da kendi yonttuğunuz, kendi diktiğiniz, kendi hevâ ve heveslerinizle oluşturduğunuz putlara, sistemlere, tanrılara tapınırsınız? Sonra da nasıl olur da hâlâ İbrahim (a.s) in yolunda ve dininde olduğunuzu iddia eder-siniz? Kim inanır buna?
36. "Rabbim! O putlar çok insanları saptırdı; bana uyan bendendir, bana kaşı gelen kimseyi sana bırakırım; Sen bağışlarsın merhamet edersin."

Ey Rabbim, bu putlar, bu zalimler, bu kâfirler insanların pek çoğunu saptırdılar. Kim bana tabi olursa o bendendir. Kim de bana isyan ederse ben onu Sana havale ederim ya Rabbi. Çünkü sen Ğa-fûr ve Rahîmsin. Onların durumlarını en iyi bilen Sensin ya Rabbi. Sen onlara karşı merhametlisin, Sen onların Rabbisin, sahibisin ya Rabbi. Onlar Senin kulların. Bu insanlar bilmiyorlar. Bu insanlar ca-hiller. Bu insanlar seni ve elçini tanımıyorlar. Hayatın, ölümün, ölüm ötesi hesabın, kitabın farkında değiller. Kendilerini saptırdıkları gibi başkalarını da saptırıyorlar. Kendilerini ataşe attıkları gibi başkalarını da atmaya çalışıyorlar. Ya Rabbi onlar içinde bana tabi olanlar, beni kulluk örneği bilenler, benim gibi bir hayat yaşamaya çalışanlar muhakkak ki bendendir, onları koru, onlara yardım edip cennete giden yola ilet.

Ama onlardan kim bana isyan ederse, kim benim yoluma, benim örnekliğime teslim olmazsa sen onlara merhamet et ya Rabbi. Onlara da hidâyetini nasip et ya Rabbi. Onlara doğru yolunu göster ya Rabbi.

Dikkat ediyor musunuz yasal örneğimizin duasına. Ne kadar hoş değil mi? Çünkü çok merhametliydi İbrahim (a.s). **Evvab**'tı, halimdi. Hiç kimsenin kâfir olarak bir hayat yaşayıp, kâfir olarak ölüp cehenneme gitmesini istemiyordu. Ama ne yapabilirdi ki Allah'ın elçisi? İnsanlar kendi hür iradeleriyle illa da cehennemi tercih etmişlerse ne gelirdi ki elinden? Neye gücü yetebilirdi ki? Babasının hidâyetine bile gücü yetmiyordu. Ve İbrahim (a.s) in duası devam ediyor.
37. "Rabbimiz! Ben çocuklarımdan kimini, namaz kılabilmeleri için senin kutsal evinin yanında, ziraata elverişsiz bir vadiye yerleştirdim. Rabbimiz! İnsanların gönüllerini onlara meylettir, şükretmeleri için onları ürünlerle rızıklandır."

Ey Rabbim, ben çocuklarımdan kimilerini Beyt-i Haramının yanında ekini olmayan bir vadide yerleştirdim. Oğul İsmail (a.s), ana Hacer anamız. Oğul memede ve baba Hz. İbrahim (a.s) Kudüs civarında. Allah'ın emriyle Kudüs'ten bir hicret gerçekleşecek. Allah'ın emriyle İbrahim (a.s) hanımı Hacer'i ve kucağındaki oğlu İsmail'i daha sonra insanlığın kıblesi olan Kabe'nin inşa edileceği Mekke vadisine yerleştirecek. Alır hanımını ve oğlunu yanına Allah'ın

elçisi ve getirir şimdiki Zemzem kuyusunun bulunduğu yere. Ve yanlarında biraz su ve yiyecekle birlikte bırakır oraya. Ve geri döner Allah'ın istediği gibi. Sorar en az kendisi kadar Allah'ın emirlerine teslim olan Hacer anamız: "Bizi bu ıssız çölün ortasında kime bırakıp gidiyorsun ey İbrahim?" "Bu kararı kendin mi verdin? Yoksa Allah mı emretti?" diye. Atamız der ki: "Ey Hacer, bunu Allah istedi". "Öyleyse git ey İbrahim, sana ihtiyacım yoktur, O istediyse bizi koruyacaktır. Haydi git Allah bize yeter" diyordu Hacer anamız. Ve İbrahim (a.s) oradan uzaklaşıp tepeleri aşınca işte bu duayı yapıyordu.

Ya Rabbi, ben çocuklarımdan bazısını susuz, ekinsiz, çorak bir çölün ortasına bıraktım. Namaz kılabilmeleri için, sana kulluğa yönelebilmeleri için bu ziraata elverişsiz vadide insanların gönüllerini onlara meylettir ya Rabbi. Şükretmeleri için onları çeşitli ve bol ürünlerle rızıklandır ya Rabbi. Öyle rızklar gönder ki o bölgeye, bunları sadece Senden bilsinler ve bu nîmetlerin sahibi olarak Sana kul olmak zorunda kalsınlar. Senden başkalarına asla izafe edilemeyecek nîmetlerin karşısında insanlar sadece sana şükretsinler, sadece Sana minnet etsinler ve sadece Seni dinlesinler.

Yığın yığın insanların kalplerini Rabbimiz o bölgeye meylettirdi. O kutsal beytinin etrafındaki insanları, ekin bitmez, susuz, ziraatsız bir çöl ortamında çok çeşitli rızklarıyla açlıktan doyurdu. Bu bölgeye gelmeden önceleri zaten aç insanlardı, bu bölge de onları doyuracak bir yapısal özelliğe sahip değildi ama Rabbimiz onları doyuruverdi. Rabbimiz tüm civar Arap ve Arap olmayan kabileleri onlara ülfet ettirip zenginleşmelerini sağlayıverdi.

Yine atamızın duaları sebebiyle Rabbimiz O beldeyi Belde-i Emin kılıverdi. Gökten ve yerden gelebilecek her türlü belâ ve musîbetlerden koruyuverdi. Çevrelerinde insanların birbirlerini yediği, zulümlerle, haksızlıklarla birbirlerini yok etmeye çalıştığı, birbirlerine hak tanımadıkları bir dünyada o beldeyi emniyetin, güvenliğin sembolü yapıverdi. İşte şu anda bile tüm dünya insanlığının kalbi Rabbimizin kutsal beytinin bulunduğu o belde için atmaktadır.

38. "Rabbimiz! Doğrusu Sen gizlediğimizi de, açığa vurduğumuzu da bilirsin. Yerde ve gökte hiçbir şey Allah'tan gizli kalmaz."

Atamız İbrahim (a.s) in duası devam ediyor. Ya Rabbi şüphesiz Sen bizim içimizde saklı tuttuklarımızı da, açığa vurduklarımızı da, esrarımızı da aleniyetimizi de bilensin. İçimizi de, dışımızı da bilensin. Dilimizle söylediklerimizi de, içimizde taşıdığımız niyetlerimizi de bilen Sensin ya Rabbi. Sen bizim her halimizden haberdarsın. Göklerde ve yerde hiçbir şey Allah'a gizli kalmaz. Göklerde olanı da, yerde olanı da, gönüllerde olanı da, yerin altında olanı da Allah bilir. Allah bilgisi tam olandır, bilgi kendisinden olandır ve O'nun bilgisinin dışında kalan hiçbir şey yoktur.

39. “Kocamışken, bana İsmail ve İshak'ı veren Allah'a hamd olsun. Doğrusu Rabbim duaları işitendir.”

Hamd, övgü, senâ, yücelik Allah’a aittir ki, O, bana yaşlılık dö-nemimde İsmail ve İshak’ı armağan etmiştir. Doğrusu Rabbim duaları işiten ve gereği gibi icabet edendir.

Babasıyla, kavmiyle, zalim idarecilerle şanlı bir mücâdele veren, Allah’ın kendisinden istediği müslümanca bir hayatı sürdürebilmek için hicret üstüne hicrete çıkan atamız nihâyet çok ihtiyarlamıştı. 90-100 yaşına yaklaşmış, karısı Sâra annemiz de 70-80 yaşlarında, o da ihtiyarlamış bir durumdaydı. Ve üstelikte Sâra annemiz kısırdı. Ama Rabbimiz onu ödüllendirecekti. Rabbimiz o yaşta onlara melekleriyle iki oğul müjdeledi. Birisi Sâra annemizden İshak (a.s), diğeri de Hacer annemizden İsmail (a.s). Kitabımızın başka âyetlerinin beyanıyla birisi bilgin bir oğul, diğeri de halim bir oğul.

Evet atamız Böyle dilediğini yaratan, dilediğine hükmeden, olmazı olduran, hayat ve ölüm mahza kendisine ait olan Rabbimize hamd ediyor.
40,41. “Rabbim! Beni ve çocuklarımı namaz kılanlardan eyle. Rabbimiz dualarımı kabul buyur. Rabbimiz! Hesap görülecek günde, beni, anamı babamı ve inananları bağışla.”

Ya Rabbi beni ve çocuklarımı namazı ikâme edenlerden, namazı ayağa kaldıranlardan, namazı hayata hakim kılanlardan, hayata özdeş bir namaz kılan, namaza özdeş bir hayat yaşayanlardan eyle. Namazla tüm bedeni Senin emrine verenlerden eyle. Namaza devam edenlerden eyle. Ya Rabbi dualarımızı kabul buyur. Biz sadece sana dua ederiz, halimizi sadece sana arz eder, isteyeceklerimizi sadece Senden ister, sadece Seni yetkili biliriz. Sadece Sana sığınırız. Ya Rabbi hesap görülecek bir günde beni, anamı, babamı ve iman eden mü’minleri mağfiret edip bağışla.

Bu duayı her mü’min yapar. Ebeveyni kâfir olanlar da yaparlar bu duayı. Çünkü bu bir dua kalıbıdır. Buradaki ebeveynden kasıt Hz. Adem (a.s)’a kadar mü’min olan tüm ebeveynlerimizdir. İşte İbrahim (a.s) da bu manada bir duada, bir istiğfarda bulunuyordu Rabbimize.

Evet atamız İbrahim (a.s) in böyle bir duası var. Ya bu az ev-vel ifade ettiğimiz anlamda Hz. Adem atamızdan bu yana Allah dini-ne iman etmiş atalarını kastederek yapılmış bir duaydı. Yahut da bizzat kendi babası için yapılmış bir duaydı. Yâni ya Rabbi babam kâfirlerdendir, sapıklardandır. Ya

Rabbi lütfunla ona doğru yolu göste-river, hidâyete ulaştırıp onun huysuzluklarını bitiriver anlamına bir duaydı.

Tabi daha sonra böyle kâfir bir kişi baba da olsa onun hak-kında dua edip istiğfarda bulunmanın caiz olmadığına dair Rabbi-mizin uyarısı gelince İbrahim (a.s)böyle bir duadan vazgeçtiğini anlı-yoruz. Kimi müfessirler de bunu şöyle yorumlamışlar: İbrahim (a.s) in müşrik olan babası hakkındaki bu istiğfarı babası hayatta iken, henüz dönme, tevbe etme fırsatı varken bağışlanma ile ilgili olduğunu, bağışlanmanın da imanla ilgili olduğunu bildiği için hayatta iken ya Rab-bi sen onun aklını başına getir de iman etmesini sağla, iman nîmetini ona bahşet şeklinde yorumlamışlar. Yâni henüz hayattaysa ona iman yolunu göster, hidâyet yolunu göster, gidişini değiştir diye dua etmek caizdir. Ama kâfir olarak, müşrik olarak öldüğü belli olduktan sonra artık böyle bir insan için dua etmek de, istiğfar etmek de caiz değildir.
42,43. "Sakın Allah'ı, zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma; gözlerin dışarı fırlayacağı bir güne kadar onları ertelemektedir. O gün başları kalkmış, gözleri kendilerine dönemeyecek şekilde sabit kalmış, gönülleri bomboş halde koşup duracaklardır."

Ey peygamberim, sakın Allah'ı zulmeden zalimlerin yaptıklarından habersiz sanma. Şu anda onlar yaşayabiliyorlarsa, zulüm edebiliyorlarsa, müslümanları ezmeye çalışıyorlarsa, seninle savaşlarını sürdürebiliyorlarsa bilesin ki bütün bunlar Bizim verdiğimiz imkânlarla olmaktadır. Biz onlara mühlet veriyoruz. Gözlerin korku ve dehşetten dışarıya fırlayacağı bir gün gelinceye kadar Biz onlara imkân veriyoruz, erteliyoruz onları. O gün bir kere geldi mi artık başları kalkmış, gözleri kendilerine dönmeyecek şekilde hayret ve dehşetten donakalmış ve kalpleri de bomboş olduğu halde koşuşup duracaklar.

Evet o gün kalpler korkak, ürkek ve bomboş ve gözler de donuktur, dona kalmıştır. Yâni kalplerinin işlevi, eylemi, fonksiyonu bitmiştir. Gördükleri manzaralar karşısında tavır alma, duygulanma, etkilenme özelliklerini kaybetmiştir kalpleri. Hiçbir tavır, hiçbir kararı yoktur kalplerinin. Dursam mı, yürüsem mi? Ağlasam mı, gülsem mi? Gelsem mi, gitsem mi? hiç bir kararları kalmamıştır kalplerinin. Ve gözler de zillet içinde donup kalmıştır, donakalmıştır. Korkuyla, inkârlarının hayal kırıklığıyla, sarsıntı ve yıkılmışlığıyla önüne düşmüştür.

Evet Rabbimiz buyuruyor ki peygamberim, sakın sen Bizi onlardan gafil zannetme, onların bizi atlattıklarını sanma. Biz şimdilik onlara fırsatlar veriyoruz, imkânlar tanıyoruz, ama unutmasınlar ki onların ipleri Bizim elimizdedir. Şu anda bu zalimler seni ve beraberindeki müslümanları yalnız, sahipsiz ve korumasız zannederek zalimce saldırılarda bulunuyorlar. Halbuki sizin safınızda Benim olduğumu unutuyorlar. Onlar benimle savaştıklarının

farkında değiller. Halbuki Ben onlara fırsat veriyorum. Dünya istediklerinin tamamını onlara veriyorum da bu yüzden başarılı olduklarını, doğru yolda olduklarını zannediyorlar ve aldanıyorlar. Aslında onlara zaman ve fırsat veren benim. Ama bilesin ki ey peygamberim bir gün onların defterlerini düreceğim.

Evet işte Allah Mekke'de fırsat tanıdı onlara. Muhammed (a.s) karşısında Mekke kâfirlerine fırsat tanıdı Rabbimiz. Uhut'ta fırsat verdi. Mûsâ (a.s) karşısında Mısırda Firavun oğullarına yıllar yılı fırsat tanıdı, belki adam olurlar diye. Nuh (a.s) karşısında 950 yıl fırsat tanıdı kâfirlere, belki müslüman olurlar diye. Allah'ın kutlu elçileri karşısında her bir dönem kâfirleri günler, geceler, aylar, yıllar yaşayıp saltanat sürdüler. Allah dokunmadı onlara. Hemen helâk edivermedi. Ama sonuç ne oldu? Ne yaptı Allah onlara? Nereye gittiler? Hepsi de geberip Rablerinin huzuruna gitmediler mi? Şimdi kendilerini alçaltacak acıklı bir azabın içinde bağrışmıyorlar mı?

Peki onların öldürdükleri, onların işkence ettikleri, zulmettikleri müslümanlar ne oldular? Onlar nereye gittiler? Onlar da uğrunda şehadeti yudumladıkları Rablerinin cennetine gitmediler mi? Peki sonuçta kim kazançlı çıktı? Kimin hayatı kendisi için hayırlı olmuş? Kim kazanmış, kim kaybetmiş? Acaba bu kâfirlere verilen imkânlar, fırsatlar, galibiyetler onları Allah'ın azabından kurtarabilmiş mi? O zaman kesinlikle bilsinler ki bu imkânlar, bu fırsatlar kendileri için hayırlı değildir.

44,45. "Ey Muhammed! İnsanları, kendilerine azabın geleceği gün ile uyar. Haksızlık edenler: "Rabbimiz! Bizi yakın bir süreye kadar ertele de çağrına gelelim, peygamberlere uyalım" derler. Siz daha önce, sonunuzun gelmeyeceğine yemin etmemiş miydiniz! Üstelik kendilerine yazık edenlerin yerlerinde oturdunuz. Onlara, yaptıklarımız da sizlere açıklanmıştı. Size misâller de vermiştik."

Ey peygamberim, sen insanları kendilerine azabın geleceği bir gün ile uyar. Kıyâmet günüyle uyar onları. O gün zalimler şöyle diyecekler: Ya Rabbi ne olur bizi yakın bir tarihe kadar ertele de Senin dâvetine gelelim. Senin çağrına icabet edelim. Senin peygamberine uyalım. Senin peygamberini örnek bilip ona tabi olalım. Ya Rabbi ne olur bize azıcık bir ömür versen de, ömrümüzü biraz uzatsan da Senin dinine tabi olup sâlih kullarından olsak. Önceki hayatımızdan, önceki günahlarımızdan uzaklaşıp senin istediğin gibi bir hayat yaşasak. Sana asla şirk koşmasak. Yapay tanrılar tanrıçalar edinmeyip, kendi hayat programımızı kendimiz belirlemeye kalkışmasak. Ya Rabbi bize biraz süre tanı da Senin gönderdiğin kitabını ve elçilerini örnek alalım. Hiç hatırını sormadığımız kitabına yönelelim, peygamberini örnek alalım.

Evet kitabımızın pek çok yerinde anlatıldığı gibi bunlar, bu zalimler pek çok kereler söyleyecekler bunları. Nice kereler pişman olup müslüman olmayı arzu edecekler, temenni edecekler. Ölürken isteyecekler bunu, kabirde isteyecekler, Mizanın başında isteyecekler, cehennemde isteyecekler. Her bir ortamda pişmanlık ortaya koyacaklar, ama bu pişmanlıkları, bu temennileri onlara hiçbir fayda vermeyecektir.

Bunlar kendi kendilerini bozuk para gibi harcamış kimselerdir. Tüm imkânlarını, fırsatlarını kötüye kullanıp mahvetmiş kimselerdir. Çünkü Rabbimiz bu dünyada onlara düşünüp gerçeği anlayabilecekleri, Rablerine kulluk yapabilecekleri kadar bir ömür vermişti. Onlara uyarıcılar, kitaplar ve elçiler göndermişti. Ama bunlar tüm bu uyarıcılara kulak tıkayarak zalimce bir tavır takınmışlardı. Kendilerini yaratıcılarına kulluk ortamından çıkararak, Allah'ın hakkını vermeyerek, kitaplarının hakkını vermeyerek, görsel ve işitsel âyetlerinin hakkını vermeyerek elçilerinin hakkını vermeyerek hem bunlara hem de kendi kendilerine zulmeden, kendilerini ateşe hazırlayan insanlardı. Allah'a, kitaba, peygambere, bedenlerine, nefislerine, azalarına, gözlerine, kulaklarına zulmetmiş kimselerdir bunlar. Her şeye zulmetmiş, eşyayı Allah'ın istediği yerde kullanmayarak varlıklara zulmetmiş, ailelerine, toplumlarına karşı Allah'ın istediği şekilde davranmadıklarından, insanlara karşı Allah'ın belirlediği hukuku yerine getirmediklerinden zulmetmiş insanlardır bunlar.

Onların bu taleplerine karşılık bakın Rabbimiz buyuruyor ki: Ey zalimler, sizler daha önce sonunuzun gelmeyeceği konusunda, hayatınızın, mülkünüzün, saltanatınızın asla zeval bulmayacağı konusunda yemin etmemiş miydiniz? Hani kimse sizin önünüze geçemeyecekti? Hani kimse size karşı galip gelemeyecekti? Hani sizler ölmeyecektiniz? Ne oldu şimdi? Rabbinizin ölüm yasasıyla karşı karşıya gelince mi anladınız O'nun Rab olduğunu? Sizden önce yaşadıkları hayatla kendi kendilerini helâke sürükleyenlerin yerlerine oturdunuz. Halbuki Biz onların âkıbetlerini de size ayan beyan açıklamıştık. Size onlardan yeterli misaller de vermiştik, lâkin sizler hiç ibret almadınız.

46. "Şüphesiz onlar düzenlerini kurdular; oysa dağları yerinden oynatacak olsa bile, bu düzenleri hep Allah'ın elindeydi."

Şüphesiz onlar büyük büyük tuzaklar kurdular. Halbuki on-ların kurdukları düzenler dağları yerinden oynatacak olsa bile hep Allah'ın elindeydi. Allah bir tek karşı tuzakla onların tüm tuzaklarını helâk edecek güçteydi.

Evet tarih boyunca kâfirler, zalimler, Allah'a ve dinine karşı, Allah'a ve elçilerine, Allah'a ve müslüman kullarına karşı hep savaş açtılar, hep düzen kurdular, hep komplo peşinde oldular. Kurdukları düzenlerle Allah'la başedebileceklerini sandılar. Allah'ın dinini, Allah'ın Peygamberini ve müslümanları yok edebileceklerini sandılar. Halbuki onların kurdukları

düzenleri dağları yerinden oynatabilecek güçte olsa bile Allah'ın kurduğu tuzağın yanında ne işe yarayacaktı da? Elbette Allah'ın kurduğu tuzak geçerli olacak ve onlarınkiler hiçbir neticeye ulaşmayacaktı. Çünkü onları da, tuzaklarını da çepeçevre kuşatan Allah'tı. Yâni onların her şeylerine Allah muttali iken, ilmiyle Rabbimiz onları kuşatmışken, onlar Rabbimizin tuzaklarından gafildiler.

Öyleyse ey Mekke'nin kâfirleri, ey tüm dünyanın kâfirleri sanki önceki seleflerinizin başlarına gelenlerden haberiniz yokmuş gibi şu anda sizler de Allah'a, Allah'ın dinine, Allah'ın elçisine, Allah'ın mü'-min kullarına karşı tuzaklar kurmakla meşgulsünüz. Kime tuzak kurduğunuzun, kiminle savaşa tutuştuğunuzun farkında değilsiniz. Unutmayın ki tüm tuzaklar Allah'a aittir. Tüm düzenleri bozmak Allah'a aittir. Tüm tuzaklarınız Allah'ın elindedir. Unutmayın ki Allah sizin tuzaklarınızın nereye kadar gideceğini bilmektedir. Allah tüm tuzaklarınızı bozacak, elçisini ve müslümanları sizden koruyacak, tüm komplolarınızı kendi aleyhinize çevirecek ve helâkinize sebep kılacaktır.
47,48. "Yerin başka bir yerle, göklerin de başka göklerle değiştirildiği, her şeye üstün gelen tek Allah'ın huzuruna çıktıkları günde, sakın Allah'ın peygamberlerine verdiği sözden cayacağını sanma; doğrusu Allah güçlüdür, öç alandır."

Sakın ha sakın Allah'ı peygamberine verdiği sözden dönen sanma. Peygamberini destekleyeceğini, peygamberini düşmanları karşısında galip getireceğini, peygamberine karşı gelenleri mutlaka helâk edeceğini vaadetmişti Allah. Peygamberin dinini, dâvâsını yeryüzünde egemen kılacağını vaadetmişti. Peygamberin dinini tüm dinlere, onun sistemini tüm sistemlere üstün getireceğini vaadetmişti. Sakın Allah'ın vaadinde hulf ettiğini sanmayın. Ey kâfirler, ey zalimler Allah'ın şu anda sizlere fırsat vermesine, helâklerinizi geciktirmesine bakarak sakın boş ümitlere kapılmayın. Unutmayın ki Allah önceki elçilerine de vaadettiklerinin tümünü gerçekleştirmiştir. Allah için vaadinden dönme gibi bir şey söz konusu değildir.

Yerin başka bir yere, göklerin de başka göklere dönüştürüldüğü gün onlar tek olan, Kahhâr olan Allah'ın huzuruna çıkarılacaklar. Tüm yapıp ettiklerinin faturasını ödemek üzere Rablerinin mahkemesine çıkarılacaklar. Allah'ın hesabından kaçıp kurtulacaklarını sanmasınlar onlar.
49,51. "O gün, suçluları zincirlere vurulmuş olarak görürsün. Gömlekleri katrandan olacak, yüzleri ateş bürüyecektir. Bu, Allah herkese yaptığının karşılığını vereceği için böyledir. Doğrusu Allah hesabı çabuk görür."

Evet o gün mücrimleri, suçluları zincirlere vurulmuş olarak görürsün. Suçlular cehennemde zaten ne mümkün kaçsınlar da, ama yine de zincirlere vurulacaklar. Ellerinde, ayaklarında, boyunlarında zincirler, tasmalar, prangalar,

bukağılar, lâleler vurulacaktır. Her tarafları ateşin içinde tasmalarla, prangalarla, bukağılar ve zincirlerle bağlanıp kelepçelenecektir. Zaten ateşin içindeler, zaten kaçıp kurtulmaları mümkün değildir de, ama bir de böyle bağlanacaklarmış anlıyoruz. Gömlekleri de katrandandır onların. Eritilmiş bakır giydirilecek onlara. Yüzlerini de ateş bürümüştür. Bu Allah'ın herkese yapıp ettiklerinin karşılığını tastamam vermesi içindir. Allah kimseye haksızlık etmez. Kim ne yapmışsa, kim nasıl bir hayat yaşamışsa tastamam onun karşılığını görecektir. Doğrusu Allah hesabı çabuk görendir, defteri çabuk dürendir.

52. "Bu Kur'an, onunla uyarılsınlar ve tek bir İlâh bu-lunduğunu bilsinler ve akıl sahipleri öğüt alsınlar diye insanlara tebliğ edilmiştir."

İşte bu Kur'an insanlar onunla uyarılsınlar, onunla ayıktırıl-sınlar diye ve göklerde ve yerde egemen tek bir İlâh olduğunu, O'n-dan başka söz sahibi, O'ndan başka yetkili olmadığını bilsinler diye tebliğ edilmiştir. Akıl sahipleri, akıllarını kullananlar bu kitapla yol bulsunlar, bu kitapla öğüt alsınlar, bu kitabı tezkire yapsınlar, bu kitabın âyetlerini hafızalarına kazısınlar, ellerinden dillerinden, gönüllerinden düşürmesinler, bu kitabı harita bilsinler, pusula bilsinler ve tüm hayatlarını bu kitapla düzenlesinler diye tebliğ edilmiştir. Bu kitap rehberliğinde bir hayat yaşayarak dünyalarını da, âhiretlerini de güzelleştirsinler diye gönderilmiştir bu kitap. Öyleyse sürekli kitap rehberliğinde bir hayat yaşayarak hem bu dünyamızı, hem de âhiretimizi kurtaralım inşallah. Rabbim yardımcımız olsun. Vel hamdü lillâhi Rabbil âlemîn.